

Ta Chỉ Cách Hạnh Phúc Có Một Bước

Contents

Ta Chỉ Cách Hạnh Phúc Có Một Bước	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	19
13. Chương 13	20
14. Chương 14	22
15. Chương 15	24
16. Chương 16	25
17. Chương 17	27
18. Chương 18	28
19. Chương 19	30
20. Chương 20	31
21. Chương 21	33
22. Chương 22	35
23. Chương 23	36
24. Chương 24	38
25. Chương 25	40
26. Chương 26	42
27. Chương 27	43

Ta Chỉ Cách Hạnh Phúc Có Một Bước

Giới thiệu

Thể loại : hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, ngược luyến tàn tâm, ngược tâmEditor : Băng TiêuBeta – reader : Linh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-chi-cach-hanh-phuc-co-mot-buoc>

1. Chương 1

Chạy trốn – đó chính là ý nghĩ duy nhất hiện giờ của ta, không biết có bao nhiêu người ở phía sau đang truy bắt, cũng không biết bọn họ đang uy hiếp ta cái gì, chạy trốn là việc duy nhất mà ta muốn làm.

Từ nhỏ bị ba mẹ bán vào Lam Nhan Lâu, chỉ biết rằng chính mình trước kia đã chết đi, bây giờ ta chỉ là một tiểu quan của Lam Nhan Lâu bị ngàn người chăm vạn người cười. Khách nhân đến đây đều có bối cảnh nhất định. Ban ngày họ đạo mạo trang nghiêm, là tinh anh trong nhiều lĩnh vực, cống hiến cho cái xã hội hủ bại thối rữa này, chỉ có điều ko rõ là làm cho nó càng thêm hủ bại hay nguyên nhân gì khác. Nhưng đến tối, bọn họ hết thảy đều hoá thân thành *** thú, đến nơi đây uống rượu mua ***, nhìn các màn biểu diễn biến thái mà không quên cùng hòa vào nhịp điệu thác loạn đó.

“Đứng lại!!!” Thanh âm phía sau dường như ngày càng gần, ta gia tăng tốc độ mà không ngừng chạy, không thể để bọn họ đuổi kịp được. Tìm một con hẻm nhỏ chui vào, ta không ngừng đập đổ các loại thùng hộp, chậu cây để ngăn cản bọn họ.

Đến cuối hẻm, ta nhìn thấy phía trước có ánh sáng, mà trái tim ta dường như cũng sáng lên tràn ngập đầy hy vọng, điều đó không khỏi khiến ta cố sức mà chạy nhanh hơn.

Đó là một con đường lớn, ánh sáng mà ta nhìn thấy vốn là đèn của xe ô tô, “Chỉ cần qua được bên kia, ta sẽ tự do.” Vừa nghĩ như vậy, ta vừa nhanh chân chạy sang mà không thèm để ý đến những tiếng còi xe đang kêu lên inh ỏi, ta cứ thẳng phía trước mà tiến.... quyết tâm dù có chết cũng không bao giờ quay lại cái địa ngục kia!

.....

Cảm giác gì đây? Ban đầu là đau xót, tiếp đến thân thể bỗng chốc bay lên không trung.... ha ha ha, cảm giác này thật là thích, làn gió nhẹ nhàng thổi qua, không có chút nào gò bó ép buộc, đây chính là cảm giác tự do sao? Rốt cuộc ta cũng được tự do rồi...

“Nâng cái mông lên... thêm chút nữa... người lại dám chạy trốn nữa sao? Ta đánh chết người.... Nói cho người biết, đã bước vào Lam Nhan Lâu tức là cả đời chỉ có thể làm kỹ.... ngậm vào, cố gắng mà liếm....” Chuyện đáng sợ như vậy tại sao vẫn còn hành hạ ta...

“Đừng!!!!” Ta hét lên một tiếng chói tai, không phải đã được tự do rồi sao?

“Hắn tỉnh rồi! Này này....”

Ta không tình nguyện mà mở mắt ra, đập vào mắt đầu tiên chính là một nam nhân có khuôn mặt vô cùng anh tuấn.

“A....ô...” Ta giật mình nghĩ muốn nhảy lên nhưng toàn thân từng khớp xương đều như đã gãy.

“Người đừng động đấy.” Nam nhân đại khái nhìn thấy ta đang hoảng sợ cho nên vừa cười vừa nói:

“Người bị xe của ông chủ ta đụng phải, nhưng mà... cũng không thể trách ông chủ ta được... là do người đột nhiên lao tới.... cho nên...”

“Xin.... xin lỗi!”

“Hả?” Nam nhân giật mình sững sờ khi thấy ta xin lỗi, bộ dáng như không thể nào chấp nhận được, “Không... không cần đâu! Mà người tên là gì? Có người thân không? Chúng ta không tìm được chứng minh thư của người, cho nên...”

“Hà Á Quân.” Cái tên này đã thật lâu rồi ta không dùng đến, thoáng cái vọt ra khỏi miệng có chút gì đó không quen, nhưng tại sao chính mình lại nói ra trong vô thức, chẳng lẽ, ta còn lưu luyến cái nhà đó hay sao?

“Nhà của người...”

“Không có!” Thật sự là căm thù sự nhu nhược của chính mình, ta giả dối phủ nhận.

“Ồ, vậy hả... Tên ta là Vương Tử Dạ, ông chủ của ta là tổng tài tập đoàn Hoàn Vũ, Tiêu Nhân....”

“Ta muốn ra viện!” Ta cố chịu đựng nỗi đau đớn trên người mà kéo lấy tay Vương Tử Dạ, “Ta... không có tiền...” Đây chắc chắn là một bệnh viện lớn, ngay cả loại kỹ nam kém hiểu biết như ta thoáng nhìn cũng nhận ra ngay, ở đây giá cả trên trời, không phải là nơi để hạng người hạ đẳng như ta có thể điều trị.

“Không sao.” Vương Tử Dạ cười nói: “Chút ít tiền, ông chủ ta cũng chẳng quan tâm đâu, theo lý thì do chúng ta đụng người, cho nên người cứ yên tâm mà dưỡng thương, đừng lo lắng gì cả.”

Chưa bao giờ được đối xử tốt như vậy, đột nhiên trái tim ta dường như nóng lên, “... Cảm ơn... cảm ơn...”

“Đừng khách khí, muốn cảm ơn thì cảm ơn ông chủ của ta đi.” Vương Tử Dạ lại nở một nụ cười thật tươi trả lời.

“Này!” Cánh cửa thành linh bị đẩy mạnh ra, “Người nói nhảm nhiều quá vậy, đi thôi, để ý đến hần làm gì?”

Ta đột nhiên cảm giác như có một luồng ánh sáng bắn thẳng vào người, một nam nhân mạnh mẽ vọt vào trong phòng bệnh. Kinh ngạc mà ngẩng đầu lên... chỉ trong chớp mắt trái tim ta đã đập thành thịch.

Cont...

2. Chương 2

“Tiêu đại lão bản, người đừng có mà hù dọa người ta thế chứ.” Thì ra người vừa bước vào không phải ai khác mà chính là vị tổng tài của Vương Tử Dạ – Tiêu Nhân.

“Hù dọa?” Tiêu Nhân vô cùng mất hứng nói tiếp, “Chính là hần đột nhiên chạy ra đường cái, làm cho lão cha ta đã cấm ta không được phép lái xe nữa. Hù dọa hần? Ta bây giờ còn nghĩ muốn bóp chết hần, dù sao thì hần cũng không muốn sống nữa.”

“Xin... xin lỗi... ta không phải...”

“Tiểu Quân đừng để ý tới hần, đúng là như chó điên loạn lên cắn người!”

“...” Ta không ngờ Vương Tử Dạ lại dám nói với đại lão bản của hần như vậy, thoáng cái ta cũng không hiểu rõ tình hình cho lắm.

“Chó điên?” Tiêu Nhân rõ ràng càng thêm phần phẫn nộ, ta cơ hồ có thể thấy được trên trán hần hiện đầy gân xanh, “Người dám nói ta như vậy?”

“Muốn điên thì về nhà mà điên!” Vương Tử Dạ hình như cũng có chút tức giận mà trả lời.

“Xin.... đừng.... cãi nhau nữa...” Nhìn bọn họ gây gổ làm ta cảm thấy rất không yên tâm. Ta nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Vương Tử Dạ, “Vương tiên sinh... xin lỗi... các người... đừng cãi nhau nữa... được không?” Ta cẩn cẩn dục dục cầu xin, chỉ sợ bọn họ mất hứng sẽ điên lên mà đánh ta.

“Không cần người lo!” Tiêu Nhân hét lớn như muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy.

“... Ta.... có thể... đi không...?” Cảm thấy mình tốt nhất nên rời khỏi nơi đây, cái vị đại lão bản này hình như rất ghét ta, xem ra ta không có cơ hội ở lại đây dưỡng thương rồi. Cũng không biết để làm ta tỉnh lại bọn họ đã tốn kém bao nhiêu tiền, làm sao có thể trả lại đây?

“Rời đi? Người định đi đâu? Người còn đang bị thương đấy!” Vương Tử Dạ kinh ngạc nhìn ta.

“Ta...” Vừa định mở miệng thì ta đã bị Tiêu Nhân không khách khí mà cắt đứt lời.

“Vậy thì mau cút đi, tránh cho lát nữa người lại chết trong tay ta.

Ta kinh sợ mà ngã xuống, chấn động làm cho ngực vô cùng đau đớn đến mức gần như không thở nổi.

“Người có sao không?” Vương Tử Dạ không thèm để ý đến Tiêu Nhân đang nổi điên lên, vội vàng chạy đến nâng ta dậy đặt lên giường rồi nói:

“Ta quên chưa nói với người, xương sườn của người gãy rồi, đừng có mà lộn xộn, ta sẽ gọi bác sĩ vào khám cho người. Nằm yên đó, coi chừng đâm trúng phổi thì nguy to.”

“Đã bảo người không cần lo cho hần rồi mà!” Tiêu Nhân không cam lòng mà hét lớn.

“Họ Tiêu kia! Ta chịu người đủ rồi đấy, người cút ngay ra ngoài cho ta!” Vương Tử Dạ thật sự phát hỏa, mặt đỏ bừng bừng mà quát lớn.

Xem ra bọn họ vốn là bạn tốt, nhưng lại vì ta mà cãi nhau, trong lòng thật cảm thấy vô cùng áy náy, Vương Tử Dạ quan tâm ta như vậy, nếu vì ta mà hai người họ xích mích thì thà để ta chết đi còn hơn.

“Người

~” Tiêu Nhân kiêu ngạo đột nhiên tụt xuống, “Không cãi nhau với người nữa, nhưng xế chiều chúng ta còn có một hội nghị quan trọng, thời gian không còn thừa đâu...”

“... Được rồi!” Chắc là hội nghị đó vô cùng quan trọng đây, Vương Tử Dạ quay sang ôn nhu nói với ta: “Người cố gắng dưỡng thương đi, hôm khác ta sẽ lại đến thăm người.”

“... Cảm ơn người, Vương tiên sinh, Tiêu lão bản... Tiền viện phí, ta sẽ... nghĩ cách trả lại cho... các người...” Trong lòng ta cũng đã quyết định chờ cho bọn họ đi khỏi ta cũng sẽ ra viện luôn, cũng may là quần áo bệnh nhân của bệnh viện này cũng khá tốt, cho nên ta cũng không lo không có áo mặc.

“Không cần, người đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa, cố gắng dưỡng thương là được rồi. Còn nữa, người cứ gọi ta bằng Tử Dạ, còn hần là Tiêu đại ca được rồi.”

“Tử Dạ... Tiêu... đại ca...” Ta đỏ mặt kêu lên, “Cảm ơn, ta... vĩnh viễn... sẽ không quên... ơn... của các người...”

“...” Tiêu Nhân hình như bị ta gọi bằng đại ca mà có chút xấu hổ, “Người... nghỉ ngơi đi... xin lỗi.” Hần nói xong liền chạy luôn ra ngoài, chẳng khác gì như vừa gặp quỷ.

“Hần vốn là người như vậy đấy, kỳ thật cũng tốt lắm, nhưng tính tình cứ như một đứa trẻ...”

“Người có chịu đi hay không, lằng nhằng như bà già.”

“Hần xấu hổ rồi!” Tử Dạ nhỏ giọng nói bên tai ta.

Ta không khỏi bật cười một cái, đã mười chín năm rồi, ta chưa hề thật tình mà cười như vậy.

“Người làm sao vậy?” Tử Dạ nhìn hai tròng mắt vô thần của Tiêu Nhân, hình như hần đang nghĩ cái gì đó mà cười cười ngu ngơ, làm cho Tử Dạ có cảm giác như... “Người không sao chứ?” Tử Dạ quan tâm hỏi lại lần nữa.

“Hả?” Tiêu Nhân đột nhiên giật mình, “Người vừa nói cái gì?”

“Không có gì? Đi nhanh thôi, muộn rồi.”

“Ừ!”

Một cái liếc mắt vô ý thoáng qua lúc này lại làm cho khuôn mặt tươi cười rạng rỡ động lòng người kia in sâu vào tâm trí của Tiêu Nhân, thì ra nam nhân cũng có thể cười một cách diễm lệ như vậy...

Cont...

3. Chương 3

Ta không mục tiêu bước đi trên con đường vắng lặng, bộ quần áo bệnh nhân mỏng manh không thể ngăn cản được khí trời rét buốt ban đêm khiến ta vừa lạnh lại vừa đau, không những thế xương sườn bị gãy cũng không ngừng cọ xát ở trong cơ thể làm cho mỗi bước chân tựa như từng mũi dao sắc bén mạnh mẽ khắc sâu vào trái tim. Ý thức của ta cũng bị đau đớn làm cho trở nên mơ hồ.

Năm nay số mạng của ta thật tốt, đầu tiên là thuận lợi chạy thoát khỏi Lam Nhan Lâu, mặc dù trước đây đã từng bỏ trốn rất nhiều lần nhưng cuối cùng kết quả đều là ăn một trận đòn roi ra trò. Sau khi bị đung xe lại còn được Tử Dạ và Tiêu đại ca cứu (là ta bị xe bọn họ đung bị thương), bởi vì ta không muốn nợ hai người đó quá nhiều cho nên ngay lúc bọn họ vừa rời đi ta cũng lẳng lẽ ra viện luôn, nhưng cơn đau vẫn liên

tục hành hạ cơ thể cho đến khi ta một lần nữa bất tỉnh ngã xuống ven đường, vậy mà lúc mở mắt ra lại nhìn thấy trần nhà màu trắng cùng một cái đèn chùm thủy tinh đắt giá lộng lẫy.

“Người tỉnh rồi hả?” Trước mắt ta là một khuôn mặt vô cùng đáng yêu của một cô gái trẻ, “Người té xỉu trên phố cho nên thiếu gia mang người về đây, cũng đã tìm bác sĩ đến khám rồi, xương sườn của người đã gãy, chắc là bị tai nạn xe đúng không? Là thầy thuốc nói thế. Ban này người lại còn mặc áo bệnh nhân trông khó coi chết đi được cho nên ta đã thay áo ngủ cho người rồi đó, có cảm thấy thoải mái hơn không?”

Nghe thấy vậy, mặt của ta liền biến thành đỏ bừng bừng, bởi vì hàng năm ở Lam Nhan Lâu tiếp nhận không biết bao nhiêu loại điều giáo biến thái tàn nhẫn nên đã lưu lại trên người ta không ít dấu vết, vậy mà tất cả những thứ xấu hổ đó đều bị bại lộ trước mặt người khác rồi.

“Một lát nữa thiếu gia sẽ trở về, bây giờ người nên nghỉ ngơi một chút nữa đi.” Khuôn mặt của cô gái tươi cười một cách ngây thơ thiện lương đã trấn an nỗi lo lắng trong lòng ta, ngoan ngoãn nghe lời mà nhắm hai mắt lại, chỉ chốc lát ta đã tiến sâu vào mộng đẹp.

Một lần nữa thức dậy đã là buổi tối, nhìn chung quanh vẫn là căn phòng kia, nhưng cách giường không xa lại xuất hiện một nam tử mặc comple màu trắng đang lẳng lặng đọc báo, không nhìn thấy cô gái đáng yêu lúc này khiến ta có chút cảm giác khẩn trương sợ hãi.

“Ngủ đã rồi sao?” Nam tử đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Hả?” Lòng ta hơi có chút kinh hãi, “Vâng

” Thật sự mất mặt quá, giọng nói của ta bởi vì sợ sệt mà hơi run rẩy, hai tay không khỏi tự giác nắm chặt lấy cái chăn.

“Ha, dường như người sợ ta thì phải.” Nam tử rút cuộc cũng ngẩng đầu lên mang theo một tia cười trên trọc trên gương mặt, dung mạo hấn thật sự rất tuấn tú lại toát lên khí chất sang trọng nhưng cũng có một chút cảm giác xấu xa.

“Không

” Giọng nói càng lúc càng run rẩy hơn, ta quấn chặt cái chăn quanh người như đề phòng hấn sẽ đột nhiên nhào tới, mà trong tâm ta cũng đang không ngừng tự trách vì sao bản thân có thể dễ dàng tin lời một người xa lạ như thế chứ.

“Người đang sợ hãi cái gì?” Nam tử đứng lên đi về phía giường, khí tức trên người hấn tỏa ra càng lúc càng làm ta cảm thấy áp lực nặng nề.

“Đừng

” Ta không đề nén được nỗi sợ hãi trong lòng, hai tay gắt gao ôm chặt chăn mền mà lớn tiếng kêu lên.

Nam tử bị phản ứng mãnh liệt của ta làm cho hết sức ngạc nhiên, “Ta... thật đáng sợ như vậy sao?” Hấn khó hiểu hướng ta hỏi.

“Đừng... đừng.... đừng đến đây... cầu... người...” Toàn thân ta không ngừng run lên lẩy bẩy.

“Người làm sao vậy? Có việc gì?” Nam tử thu hồi cái ánh mắt trên trọc lúc này liền vội vã bước nhanh về phía giường, nhưng ta lại vì sợ hãi mà muốn chạy trốn, kết quả bịch một cái liền ngã xuống mặt đất.

“Tiểu Quân.” Hấn nhanh tay nâng ta dậy rồi ôm ta đang không ngừng giãy dụa đặt lên giường.

“Buông ra... buông ra... đừng.... không...” Ta đã hoàn toàn lâm vào kí ức kinh khủng trong quá khứ mà cứ như điên như khùng kêu lên.

“Tiểu Quân! Tiểu Quân!” Nam tử ôn nhu vỗ nhẹ lên mặt ta, “Đừng dọa ta! Ta không phải cố ý! Tiểu Quân, mau tỉnh lại đi.”

“Thiếu gia!” Cô gái bưng trên tay một mâm thức ăn nhỏ đi vào, vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt lập tức hoảng sợ hô lên: “Thiếu gia, người đang làm gì vậy?”

“Ngưng Viên? Đúng lúc quá, người mau gọi cái tên họ Sở kia đến nhanh lên.”

“Vâng ạ! Vâng ạ!” Ngưng Viên cuống quýt đặt thức ăn xuống rồi chạy vội đi gọi điện thoại.

“Buông tha... ta... đừng... ô ô...”

“Xin lỗi, xin lỗi, đừng dọa ta, ta không biết sao lại như vậy, người mau tỉnh lại đi, nếu không cái tên họ Tiêu kia sẽ điên lên không bỏ qua cho ta đâu. Tiểu Quân!”

“Tiêu Cương! Ta muốn giết người.” Vừa dứt lời xong thì có một bóng người lao vào, một phát liền đoạt lấy Hà Á Quân đang giẫy dụa trên tay hắn. “Sao người lại hù dọa hắn đến mức này hả?”

Tiêu Cương vọt đến bên cạnh Tiểu Quân, nói thật là hắn không thể chịu được nắm đấm của ca ca a~.

“Nhân, để ta xem một chút.” Sở Phong đứng phía sau Tiêu Nhân lên tiếng.

“... Ô ô ô...” Ta nằm trong lòng Tiêu đại ca, không kiềm được mà thấp giọng khóc lóc, bộ dáng đầy thương tâm làm cho trái tim Tiêu Nhân cũng cảm thấy đau đớn mà thất lại.

“Tiểu Quân không khóc, Tiêu đại ca ở đây rồi, nín đi, không ai có thể thương tổn người đâu, Tiểu Quân, ngoan, đừng khóc nữa.” Tiêu Nhân hận không thể đem Hà Á Quân vác về vào lòng để nâng niu bảo vệ.

“...” Ta không hiểu sao trong lòng liền cảm thấy vô cùng an tâm, một lúc sau liền chậm rãi ngừng khóc.

“Bây giờ người có thể tránh ra được rồi đó.” Sở Phong thật muốn đem cái tên thiếu gia giàu có vướng víu này đập cho một trận.

“Ừh!” Tiêu Nhân đứng sang bên cạnh Vương Tử Dạ, thấp giọng nói với Tiểu Quân: “Nhóc ngu, tại sao lại bỏ đi chứ? May mắn là tên tiểu tử thú kia bắt gặp người, nếu không thì... thật là...”

“Đừng thở dài nữa, ít nhất bây giờ hắn cũng bình an rồi, các người còn không chịu giải tán đi.” Vương Tử Dạ ôn nhu an ủi.

Cont...

4. Chương 4

Một tháng sau...

Y thuật Sở Phong thật sự quá tuyệt vời, nhờ nhận được sự chăm sóc của hắn và Tiêu Nhân, lại thêm cả Tử Dạ, cơ thể ta dần dần bình phục lại, đến cả những vết sẹo cũ cũng dần phai nhạt đi.

Từ những vết thương trên người Tiểu Quân, Sở Phong đương nhiên có thể đoán được trước kia hắn làm nghề gì, mà Sở Phong đối với những loại người này vô cùng có ác cảm chán ghét, cho nên mỗi lần nhìn thấy Tiểu Quân ngây thơ cười với hắn đều làm hắn cảm thấy khó chịu. Vốn nghĩ muốn nói hết mọi chuyện cho Tiêu Nhân nghe nhưng chứng kiến hắn cùng Tử Dạ đối xử với Tiểu Quân vô cùng tốt, cho nên Sở Phong cũng không tiện mở miệng. Vì vậy thân phận của Tiểu Quân cứ như vậy được giấu diếm đi.

“Tiêu đại ca, ta ăn no rồi.” Giọng nói ngọt lịm của ta vang lên, “Đừng dứt ta ăn nữa.”

“Nhưng mà... thôi người cứ cố ăn thêm một chút nữa đi.” Tiêu Nhân cảm thấy ta ăn ít như một con mèo, liền ngọt giọng dỗ dành: “Ăn thêm chút nữa đi, như vậy người mới nhanh khỏi bệnh được.”

“... Tiêu đại ca.... người tốt quá.... cảm ơn...” Ta đột nhiên nghiêm túc nói, hai tròng mắt như loé sáng lên.

“Tiểu Quân.... sao tự dưng lại...” Tiêu Nhân cảm thấy rất bất ngờ, nhất thời không biết nên ứng phó như thế nào.

“Không có gì... chỉ là ta cảm thấy mình vô cùng may mắn... mấy ngày nay chính là những ngày hạnh phúc và vui vẻ nhất trong 19 năm qua của ta... các người đối xử với ta tốt quá.... ta sẽ rất nhớ các người...”

“Sao người lại nói vậy?” Tiêu Nhân cảnh giác nói: “Không lẽ lại muốn bỏ đi nữa sao?”

“Hả? Tiêu đại ca, ta không phải có ý này đâu, ta chỉ cảm thấy hạnh phúc này không giống sự thật, cứ như là đang nằm mơ vậy, nói không chừng khi ta tỉnh lại, sẽ không thấy các người nữa rồi.”

“Nhóc ngu, đừng nghĩ vớ vẩn nữa. Ta cam đoan là chỉ cần người đừng chơi trò mất tích thì hạnh phúc như vậy, người có thể được hưởng cả đời.”

“Ha ha, đại ca ngốc, điều này sao có thể xảy ra được chứ.” Ta phá lên cười mang theo một tia cảm động cùng chua xót: “Đại ca sau này còn phải tiếp quản tập đoàn, lại còn phải kết hôn sinh con nữa...”

“Đến lúc đó cũng là lúc ta phải biến mất.” Ta tự nói với chính mình: “Cũng là lúc ta phải tỉnh mộng, thật không biết khi ấy sẽ ra sao đây.”

“Đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa, người nào nhỏ như vậy sao lại nghĩ nhiều thế chứ.” Tiêu Nhân nhìn ánh mắt bi ai của Tiểu Quân, thật sự muốn nói cho Tiểu Quân biết là hắn yêu Tiểu Quân, hắn thương Tiểu Quân, hắn muốn bảo vệ Tiểu Quân, làm cho Tiểu Quân cả đời này được hạnh phúc.

Ta nghe lời Tiêu đại ca mà ăn tiếp, mặc dù no lắm rồi, nhưng ta muốn thừa dịp còn có cơ hội cố gắng ăn thêm vài miếng nữa.

Ta chính thức bình phục vốn là chuyện của ba tháng sau, tuy nói là bình phục nhưng trường kỳ hành hạ thân thể tạo thành thương tổn cũng không dễ dàng trị hết, cơ thể thường hay bị mệt lại cộng thêm một ít hậu di chứng ít khi biểu hiện ra.

“Tiểu Quân.” Tử Dạ tìm được ta trong hoa viên: “Mau đi dọn dẹp đồ đạc đi, từ giờ chúng ta sẽ đến sống trong biệt thự của Tiêu Nhân.”

“Tử Dạ.” Nhìn thấy Tử Dạ, ta vui vẻ chạy tới bên cạnh hắn, “Ta đi thông báo cho Cương ca ca.”

... ..

Cung điện! Đây là ý nghĩ đầu tiên khi ta chứng kiến biệt thự tư nhân của Tiêu đại ca, nếu đem so sánh với toà nhà u tối của Tiêu Cương ca ca mà nói thì biệt thự này không những xa hoa lộng lẫy lại không chút dung tục tầm thường, không những vậy còn tràn đầy không khí của một gia tộc danh tiếng.

“Đây chính là nhà mới của Tiểu Quân đó, thấy thế nào? Thích không?” Tử Dạ cười cười nhìn ta. “Tiêu đại ca của người đang chờ người bên trong, mau vào đi, chúng ta đi xem phòng người. Đây là do ta và Tiêu đại ca của người cùng nhau sắp xếp đó, ta nghĩ nhất định người sẽ rất thích.”

“... ..” Ta quay đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của Tử Dạ, trong mắt tràn đầy chờ mong xen lẫn cảm động cùng một chút cảm giác sợ hãi tự ti.

“Đừng sợ! Đi thôi!” Tử Dạ ôn nhu nắm chặt lấy tay Tiểu Quân.

Được sự ủng hộ của người mà mình tín nhiệm nhất, ta vô ý thức xiết chặt lấy tay Tử Dạ, mượn nhiệt độ trên tay hắn làm tăng thêm dũng khí để đi về phía tương lai tươi sáng kia.

Cont...

5. Chương 5

Ta không thể tin được đây lại là sự thật, sao ta có thể may mắn tìm được người thật lòng quan tâm đến ta chứ không phải chỉ vì thân thể của ta, người đó cũng không yêu cầu ta trả ơn, chỉ đơn thuần mỗi ngày đều ở bên làm bạn với ta, cho ta một cảm giác vô cùng an toàn.

Ta đang ngồi trong vườn hoa chăm chú xem quyển tranh thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

“Tiểu Quân, đang làm gì vậy?” Tiêu Nhân nhẹ nhàng đi tới bên ta.

“Tiêu đại ca!” Ta cười cười nhìn hắn, giơ quyển tranh trong tay lên rồi nói: “Bọn họ thật là giỏi, vẽ tranh đẹp quá! Ta cũng muốn vẽ đẹp như bọn họ mà không biết có được không?”

“Tiểu Quân muốn học vẽ tranh sao?” Tiêu Nhân ngồi xuống bên cạnh ta, “Đương nhiên là được chứ, Tiểu Quân muốn học gì cũng được hết, ngày mai đại ca sẽ tìm thầy về dạy cho người.”

“Cảm ơn Tiêu đại ca.” Ta vui mừng tươi cười, nửa năm nay số lần ta cười còn nhiều hơn rất nhiều so với 19 năm qua, có lẽ đây chính là hạnh phúc, ta không biết, bởi vì ta chưa từng được hạnh phúc bao giờ, cho

nên không biết hạnh phúc là như thế nào, nhưng ta nghĩ nếu bây giờ chưa được gọi là hạnh phúc thì chắc ta cũng không cách nó xa nữa rồi.

Sáng sớm...

Lúc ta mơ màng đi xuống lầu đã thấy Tiêu đại ca đang bưng một đĩa trứng chiên từ trong bếp đi ra.

“Tiêu đại ca

, chào buổi sáng

”

“Con sâu lười, mau tới ăn đi, sắp nguội rồi đó. Hôm nay còn phải đi gặp thầy giáo nữa đấy.”

“Thật sao?” Ta vô cùng vui mừng, cả người cũng tỉnh táo hẳn lên, ta nhảy nhanh về phía trước rồi vội vàng ngồi xuống ghế bắt đầu ăn ngấu nghiến.

“Ăn chậm một chút, thấy giáo sẽ đến đây dạy, không cần vội vàng như thế.” Tiêu Nhân sợ ta bị nghẹn nên lên tiếng ngăn cản.

Ta đã không còn cách nào có thể hình dung lòng cảm kích của ta đối với Tiêu Nhân, không suy nghĩ gì, ta nhảy lên nhào tới bên hắn, ôm hắn một cái thật chặt. Từ khi rời khỏi Lam Nhan Lâu, ta vẫn tận lực cố tránh không chạm vào người khác, đặc biệt là nam nhân, bởi vì ta sẽ không kiềm chế được nỗi sợ hãi trong lòng mà run rẩy không ngừng, nhưng Tiêu Nhân lại khác hoàn toàn, khi chạm vào hắn, ta không hề cảm thấy sợ hãi chút nào.

Cuộc sống thật vui sướng, Tiêu đại ca cùng ta đi khắp nơi ngắm cảnh, nói là để đền bù lại khoảng thời gian còn bé của ta, ta thật sự rất vui vẻ nhưng cũng vẫn cảm thấy sợ hãi, ta cố gắng che giấu quá khứ của mình, chỉ nói vết thương trên người là do bị cha mẹ đánh đập từ khi còn nhỏ, đến khi không chịu đựng được nữa liền bỏ trốn. Tiêu đại ca không chút hoài nghi ta nói dối, cho nên Tiêu đại ca mới có thể nghỉ làm để đưa ta đi chơi thế này.

“Tiểu Quân thích nơi này không?” Nhân ca ca lái xe đến một ngọn núi không biết tên, trên đó có một bãi cỏ xanh mơn mơn, còn có những khóm hoa đại hồng hồng lam lam nữa.

“A

” Ta đứng ở giữa bãi cỏ mà hét lớn, tiếng vang vọng tầng tầng lớp lớp bao quanh, không khí trong lành mát mẻ bao trùm không gian rộng lớn mênh mông, có lẽ đây là tự do, ta biết, đây chính là thế giới trong mộng của ta.

“Tiểu Quân.”

“Nhân ca ca, cảm ơn người nhiều lắm, ta rất thích nơi này, rất thích rất thích.” Ta chạy vội đến bên cạnh hắn, vừa lôi kéo hắn vừa nhảy nhót.

“Tiểu Quân thật sự rất thích nơi này sao?”

“Dạ!” Ta gật đầu liên tục không ngừng.

“Chỉ thích nơi này, còn không có chút cảm giác gì với ta sao?” Tiêu Nhân giả vờ uể oải chán nản nhìn ta.

“A! Đương nhiên ta cũng rất thích Nhân ca ca mà...” Nói ra khỏi miệng ta mới phát hiện mình nói cái gì, “Ta... ta...” mặt ta lập tức đỏ bừng một mảng.

“Nhân ca ca cũng thích Tiểu Quân lắm!”

“...” Ta nhìn bộ dáng cùng lời nói thâm tình của Nhân ca ca, đầu óc lập tức trở nên trống rỗng, tự hỏi “Nhân ca ca nói thật sao?”

“Làm sao vậy?” Tiêu Nhân thấy ta không có chút phản ứng nào, chỉ đứng đó ngơ ngác nhìn hắn, Tiêu Nhân lại nghĩ có lẽ lời tỏ tình của hắn đã hù dọa đến ta, trái tim không khỏi co rút hồi hận: “Nhân ca ca nói bấy thôi, Tiểu Quân đừng tưởng thật nhé.”

“Nhân ca ca... ta...”

Tiêu Nhân ôm cổ ta: “Tiểu Quân, không sao, không sao đâu!”

Ta lẳng lẳng tựa vào trong ngực Nhân ca ca, nghe trái tim hắn vì kích động mà đập thành thịch. “Ta... cũng... rất yêu Nhân ca ca...” rốt cuộc ta cũng đã nói ra cảm giác trong lòng của mình.

Lần này lại biến thành Nhân ca ca thử người ra nhìn ta, còn ta thì chỉ mỉm cười mà nhìn về phía hắn, tâm trạng vô cùng nhẹ nhõm thoải mái.

“Tiểu Tiểu Tiểu.... Quân... Tiểu Quân... người... thật...”

“Là thật mà, Tiểu Quân thích Nhân ca ca lắm!” Ta khẳng định với hắn.

“Tiểu Quân Tiểu Quân Tiểu Quân... ha ha ha... ta yêu Tiểu Quân...” Tiêu Nhân giống như nổi điên mà ôm chặt lấy ta lăn tròn trên cỏ, trong miệng không ngừng kêu tên ta, kêu rất thích ta, rất yêu ta, mừng rỡ như điên...

Gió nhẹ nhàng thổi trên bãi cỏ cuốn theo một ít bông hoa dại nhỏ nhỏ, đây chính là nơi đã chứng kiến giây phút hạnh phúc nhất cuộc đời ta....

Cont...

6. Chương 6

Tiêu Nhân tìm đại một lý do đem tất cả công việc của công ty giao hết cho Tiêu Cương, còn mình thì ôm tiểu tình nhân yêu mến đi du ngoạn phong cảnh đẹp như tranh ở Tô Hàng.

Tiêu Nhân biến mất làm cho Tiêu lão gia vốn rất tin tưởng cùng hy vọng vào đứa con lớn cảm thấy vô cùng tức giận, “Tiêu Cương, nói mau, ca ca người chết đâu rồi?”

“Cha à, cái này, cái này.... dù sao ca của ta cũng lớn rồi, hắn...”

“Lớn đến mấy vẫn là con ta!” Tiêu lão gia phần nộ nói.

“Cha! Ca ca có bạn đến thăm, cho nên đã đi ra ngoài chơi vài ngày, cũng không lâu đâu mà.”

“Bạn? Nam hay nữ?”

“Là nam!” Tiêu Cương khẳng định trả lời.

“Ừ, gọi cho tên tiểu tử thú vị nói về sớm một chút cho ta, đừng có ở bên ngoài quen vợ quen vãn rồi lòi một cô nàng mắt xanh mỏ đỏ về đây.”

“Vâng...” Tiêu Cương nói xong vội vàng cất bước bỏ chạy, hắn sợ nếu cha hỏi tiếp, hắn sẽ không kiềm được mà nói chuyện ca ca đang yêu Tiểu Quân ra mất.

“Đứng lại!”

“Cha!” Tiêu Cương giật mình, người đầy mồ hôi quay lại, “Có... chuyện gì ạ?”

“Nói cho ca người biết, đại tiểu thư Lâm Nguyệt của Lâm gia tháng sau sẽ đến đây, kêu hắn phải về trước lúc đó cho ta. Đi đi!”

“Dạ vâng!”

Trên chiếc thuyền trôi trên mặt Tây hồ, ta nép vào trong lòng Nhân ca ca, một cảm giác vừa ấm áp vừa thoải mái đến mức ta chỉ muốn vĩnh viễn được như thế này mãi.

“Tiểu Quân, thích nơi này không?”

“Thích

, chỉ cần nơi nào có Nhân ca ca ta đều thích hết, vì đó chính là nhà của Tiểu Quân, trái tim của Tiểu Quân ở trên người Nhân ca ca mà.”

“Tiểu Quân?”

“Nhân ca ca sẽ không hiểu đâu, người có cha mẹ, huynh đệ.... có nghề nghiệp.... có rất nhiều thứ không bỏ được, nhưng Tiểu Quân chẳng có gì cả.”, ta vô thức mà ôm chặt lấy Tiêu Nhân, “Ta không có nhà, không có bằng hữu, thứ duy nhất ta có chỉ là thân thể và trái tim này thôi. Trái tim là thứ Tiểu Quân quý trọng nhất, cho nên đối với Tiểu Quân, trái tim ở đâu thì nơi đó chính là nhà. Mà trái tim của Tiểu Quân lại ở trên người Nhân ca ca, cho nên Nhân ca ca ở đâu thì đó chính là nhà của Tiểu Quân. Vì thế...” Ta còn chưa nói xong đã bị tiếng điện thoại cắt đứt.

“Rìng

”

“... ..” Tiêu Nhân mở máy nói chuyện hai câu, giọng nói càng lúc càng nhỏ, mà sắc mặt cũng từ từ biến hoá vô cùng khó coi.

“Nhân ca ca ...” Trong lòng ta bắt giác có một linh cảm chẳng lành, rồi lập tức lại bị chính mình đánh tan.

“Không có gì đâu, chỉ là cha giục ta mau về thôi.”

“Khi nào?” Linh cảm của ta càng ngày càng mãnh liệt hơn, gần như muốn nuốt lấy bản thân ta vậy. Đại khái là do từ bé đã thiếu cảm giác được an toàn nên chỉ hơi gió thổi cỏ lay cũng sẽ làm ta cảm thấy căng thẳng.

“Nhân ca ca... lúc nào phải trở về?...” Ta đã sớm biết cái loại cuộc sống hạnh phúc nhân nhĩ này sẽ không được bao lâu, chỉ là không ngờ nó lại kết thúc nhanh đến vậy, “Ta đi... chuẩn bị đồ đạc... cho người...”

“Tiểu Quân?” Tiêu Nhân cảm thấy tâm tình ta có chút không ổn liền nói “Người đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta vẫn còn một tháng rong chơi nữa mà.”

“Vâng!” Để che giấu nỗi bi ai của mình, ta cố gắng nở một nụ cười thật to với Nhân ca ca.

“Tiểu Quân.” Nhân ca ca gắt gao mà ôm chặt lấy ta.

Vẫn còn một tháng.... ta sẽ quý trọng thời gian hạnh phúc duy nhất này, từng giây từng phút ta đều phải cẩn thận cất kỹ nó, cuộc sống sau này dù có phát sinh chuyện gì thì đây cũng là bảo bối của ta.

Một tháng qua nhanh không ngờ, gần như mỗi buổi tối ta đều ngủ rất ít, luôn luôn chờ lúc Nhân ca ca nghỉ ngơi sẽ lẳng lặng ngồi nhìn hắn, cẩn thận lấy tay chạm vào từng chi tiết trên mặt hắn, cố gắng đem hình dáng của hắn khắc thật sâu vào trong lòng.

“Nhân ca ca, đồ đạc đã chuẩn bị xong rồi đó.”

“Đi thôi! Ta muốn dẫn người về nhà, nói cho cha ta biết ta muốn kết hôn với người.” Nhân ca ca nửa đùa nửa thật nói.

“Không được.” Ta theo bản năng mà từ chối, nhưng rồi lập tức phát hiện mình đã lỡ làm cho Nhân ca ca có chút không vui. “Nhân ca ca, ta... ta không có ý gì đâu... ta rất vui... ta hiểu lòng của người... nhưng mà ta...”

“Lên xe!” Tiêu Nhân lạnh lùng mở cửa xe, ta biết ta đã làm tổn thương trái tim của Nhân ca ca rồi.

Cont...

7. Chương 7

Xe lao nhanh trên con đường cao tốc, Nhân ca ca cùng ta đều im lặng không nói gì.

“Nhân ca ca...xin lỗi...ta...”

“Đừng xin lỗi, ta đùa thôi.” Tuy nói vậy nhưng giọng điệu của Nhân ca ca làm ta khó chịu đến mức muốn khóc.

“Nhân ca ca!” Ta thét một tiếng chói tai làm Nhân ca ca giật mình thiếu chút nữa lao xe vào khu vực dành cho người đi bộ.

“Người làm gì vậy?”

Ta nhào tới gắt gao ôm lấy Nhân ca ca, “Xin lỗi, xin lỗi....”, ta quyết định nói cho hắn nghe về quá khứ của mình, nhưng ta thật sự rất sợ, rất sợ....

“Rốt cuộc người muốn làm gì?” Nhân ca ca đỗ xe vào ven đường, lần đầu tiên hắn tức giận gào lên với ta.

“Nhân...”

“Đừng gọi ta.” Nhân ca ca gạt tay ta ra khỏi người hắn, “Người coi ta là cái gì hả? Ta thích người, người có biết không, ta thích người, nhưng người thì sao? Người coi ta là cái gì?”

“Ta.... cũng yêu....”, ta rất muốn gọi hắn là Nhân ca ca, nhưng lại sợ hắn vẫn còn tức giận, cho nên không thể làm gì khác ngoài việc cố nuốt mấy chữ sắp nói vào yết hầu.

“Nếu như người không yêu ta, mong người – đừng – trêu – chọc – ta – nữa!”

“Không không không! Ta rất yêu Nhân ca ca, rất yêu rất yêu.... nhưng mà...” Ta khẽ cắn môi rồi nói tiếp, “Nhân ca ca... người có muốn.... biết quá khứ của ta không?”

“... Hâm...” Nhân ca ca không hiểu ý của ta lắm cho nên phần nộ nói, “Ta không có chút hứng thú với loại người như người, tên lừa gạt chỉ biết đùa bỡn tình cảm của người khác.”

“Nhân ca...” Trái tim ta như bị vẽ mặt bị thương cùng lời nói của Nhân ca ca tàn nhẫn đâm vào. “Ta không... không lừa gạt.... người”, ta hoàn toàn không ngờ Nhân ca ca chỉ vì câu nói cự tuyệt của ta mà bị đá thương sâu đến vậy.

“Ta không muốn nghe người giải thích.”

“Đừng!” Ta lại nhào vào lòng Nhân ca ca, dâng lên đôi môi đỏ mọng cho người mà ta yêu thương nhất...

“Người... người....”

Hết thấy mọi thứ đều như hòa tan vào nhau ngay giây phút khi đôi môi chúng ta tiếp xúc lẫn nhau, tấm màn đen tựa màu xe cũng bị cuốn lên.

“...Nhân...Tiêu...ta...”, ta ngập ngừng không dám gọi tên của hắn.

“Ta làm đau người rồi?” Nhân ca ca ôn nhu ôm lấy ta, cẩn thận lau từng giọt mồ hôi trên mặt ta. “Xin lỗi, là ta...”

“... Không sao... ta... ta có thể.... gọi người... là Nhân ca ca sao?” Ta run rẩy như một con vật nhỏ bị kinh hãi mà cẩn thận hỏi lại hắn.

Nhân ca ca đột nhiên ôm chặt lấy ta rồi nói: “Tiểu Quân, xin lỗi, ta không nên nói như vậy với người, ta là đồ khốn nạn... ta không tốt... Tiểu Quân, ta thích người, cũng không quan tâm đến quá khứ của người, người ta thích bây giờ là người, sau này cũng là người, vô luận quá khứ của người ra sao, thân phận người thế nào, ta cũng chỉ yêu người.”

“Nhân ca ca

~” Nghe Nhân ca ca nói xong, từng giọt lệ đọng nơi tròng mắt liên tục lăn xuống gò má, “Nhân ca ca, nếu như ta làm sai điều gì, người có trách ta không?”

“Không đâu, ta sẽ dạy cho Tiểu Quân điều gì đúng nhất, cho đến khi Tiểu Quân không sai nữa.”

“Nếu như ta làm chuyện có lỗi với Nhân ca ca, người sẽ không quan tâm đến ta nữa đúng không?”

“Không đâu.”

“Nếu như ta lừa Nhân ca ca thì sao?”

“Tiểu Quân thiện lương như vậy, cho dù muốn gạt ta thì chắc chắn cũng có lý do chứ.”

“...” Ta không biết nên nói gì để biểu đạt tình yêu của mình, chỉ có thể rơi lệ mà thôi.

“Tiểu Quân ngực của ta, người khóc sẽ làm trái tim ta đau đớn.”

“Ta yêu Nhân ca ca, rất rất yêu, không gạt người, thật sự không gạt người.”

“Ta biết, cho nên nếu ta muốn kết hôn với Tiểu Quân, Tiểu Quân có đồng ý không?”

“... Nhân ca ca phải kết hôn sinh con, sẽ không... lấy ta đâu...”

“Tiểu Quân, hãy tin tưởng ta” Nhân ca ca tươi cười chạm nhẹ vào mũi của ta rồi nói, “Nhân ca ca thích Tiểu Quân, sau này sẽ dùng tất cả thời gian để chăm sóc yêu thương Tiểu Quân, làm cho Tiểu Quân được hưởng hạnh phúc mãi mãi.”

“Đây là lời hứa hẹn của Nhân ca ca sao?” Ta kinh hãi nhìn Nhân ca ca, một người nam nhân đã dễ dàng tiếp nạp ta, giờ đây lại cho ta một lời hứa hẹn cả đời yêu thương ta.

“Đúng vậy! Ta hứa với Tiểu Quân.”

Cont...

8. Chương 8

Ta không biết tại sao mình lại đem thân thể tặng cho nam nhân một lần nữa, nhưng hẳn là Nhân ca ca, là người tốt nhất ta từng gặp từ lúc chạy ra khỏi Lam Nhan Lâu. Tựa như con gà con lần đầu tiên nhìn thấy bất cứ ai đều coi đó là mẹ nó, Nhân ca ca cũng làm cho ta có cảm giác an tâm. Hẳn là thân của ta, là người từng bước dẫn ta đến với ánh mặt trời. Được hẳn dẫn lối, hạnh phúc ngày càng đến gần với ta hơn, dễ dàng như trở bàn tay vậy. Trong lúc thân thể giao quần, ta đã có được khoái cảm mà chưa bao giờ ta cảm nhận được. Ta yêu Nhân ca ca, hẳn là lý do sinh tồn duy nhất của ta.

“Nhân ca ca...” Mặt ta đỏ như tôm luộc, xích lõa nằm trong ngực Nhân ca ca.

“Ohh... Lần đầu tiên quý giá của Tiểu Quân a~, ta rất vui à!” Nhân ca ca trêu tức lấy tay vuốt ve vết thương trên lưng ta.

Trái tim ta thất lại, lời nói của Nhân ca ca như đâm vào tất cả các ngõ ngách âm u nhất trong đáy lòng ta. Ta thật sự muốn nói cho hắn biết quá khứ của mình, nhưng ta lại không có đủ dũng khí để có thể thẳng thắn nói ra.

“Nhân ca ca,” Ta cắn cắn môi, ngẩng đầu nhìn hắn, “ta có một khẩn cầu, người có thể đáp ứng ta không?”

“Chỉ cần là nguyện vọng của Tiểu Quân, ta sẽ đáp ứng hết. Nguyện vọng của Tiểu Quân chính là nguyện vọng của ta.”

“Nếu có một ngày, người không quan tâm đến ta nữa, xin người nhất định phải chính miệng nói cho ta biết! Bởi vì ta không muốn Nhân ca ca khó chịu, cho nên... tất cả nguyện vọng, yêu cầu của Nhân ca ca, ta sẽ cố gắng hoàn thành, có được không?” Ta mở to mắt nhìn hắn, nói.

“Tiểu Quân đừng nói vớ vẩn!” Nhân ca ca đột nhiên giữ chặt ta hơn, “Xem ra người không đủ mệt, cho nên cái đầu nhỏ này còn suy nghĩ những điều đầu đầu. Có lẽ ta phải cố gắng làm

~ thêm chút nữa để Tiểu Quân không nghĩ loạn nữa nhĩ.”

... ..

9 giờ tối

Rốt cục ta đã về đến nhà của Nhân ca ca, nhà của Tiêu gia.

“Lão cha! Ta về rồi.” Tiêu Nhân đưa hành lý cho người hầu rồi lôi kéo ta nghênh ngang tiến vào, ngay cả một chút sợ hãi ta cũng chưa kịp phản ứng thì đã gặp đại nhân vật của Tiêu gia — Tiêu Chí Viễn!

“Thằng bất hiếu, sao đến giờ mới vác mặt về hả?” Tiêu lão gia lo lắng suốt một ngày, bây giờ mới có thể yên tâm, lúc này cơn tức mới bốc lên đầu.

“Có chuyện gì hả, ta chẳng muốn về chút nào.”

“Cái gì? Nuôi người lớn thế này để người ăn nói thế hả?” Tiêu lão gia tức giận mở to hai mắt như hai cái chuông đồng, “Hắn là ai vậy?” Tiêu lão gia đột nhiên phát hiện ra ta đang trốn ở sau lưng Nhân ca ca liền mở miệng hỏi.

“Là người yêu... của ta!” Lời nói của Nhân ca ca làm Tiêu lão gia khiếp sợ đến sững sờ, còn Cương ca ca thì suýt ngã từ cầu thang xuống, ta giống như bị sét đánh mà ngẩn ngơ, trong mắt trống rỗng. Ta không ngờ, thật sự không ngờ, Nhân ca ca lại thản nhiên nói ra mối quan hệ của chúng ta trước mặt mọi người vào đúng lúc ta nghĩ rằng mình sẽ lén lút mà đi theo Nhân ca ca cả đời.

“Phản rồi, phản rồi...” Tiêu lão gia bỗng chốc chỉ biết kêu lên một tiếng.

“Ta yêu hắn, chưa từng có ai làm cho ta yêu đến thế, ta muốn kết hôn với hắn.” Tiêu Nhân dường như cũng không thêm để ý đến phản ứng của bọn họ, lại còn cố ý như muốn hù chết bọn họ mới cam tâm mà hùng hổ nói.

“Người nằm mơ!” Tiêu lão gia bị câu đó làm tỉnh táo lại liền hướng về Tiêu Nhân quát to, lại còn lấy tay chỉ vào ta đang đứng phía sau hắn, “Người kiếm đâu ra một tên cầu tạp chủng không rõ lai lịch rồi còn nói thương hắn, muốn kết hôn với hắn? Nếu như người không muốn lấy vợ sớm thì có thể nói cho ta biết, ngày mai Lâm Nguyệt cũng sẽ tới rồi, các người có thể bồi dưỡng tình cảm trước... nhưng mà... người đừng có tìm cái cách... như thế này...” Tiêu lão gia tức giận tìm không ra một từ thích hợp để mắng ta.

“Không cho phép ông nói hắn như vậy!” Nhân ca ca ôm chặt ta, lạnh lùng cảnh cáo: “Hắn là người mà ta thực lòng yêu thương, xin ông hãy tôn trọng hắn như ta!”

“Mất dạy!” Tiêu lão gia kêu to, “Có phải người mua hắn hay không? Đem hắn trở về, ngay lập tức! Cho hắn chút tiền rồi kêu hắn biến ngay.”

“Hắn sẽ đi.” Ánh mắt Nhân ca ca chưa từng cương quyết như vậy, “Ta sẽ đưa hắn đi bất cứ nơi nào hắn muốn.”

“Trung Bá...” Tiêu lão gia hét lên, “Mang thiếu gia vào phòng, còn cái tên tiện nhân này thì đuổi đi cho ta.”

“Ông dám!”

“Người xem ta có dám hay không!”

.....

“Xin đừng cãi nhau nữa.” Ta đứng sau Nhân ca ca nhỏ giọng nói, “Ta sẽ đi.”

“Không cho phép, nếu đi thì chúng ta cùng đi!” Nhân ca ca phẫn nộ kéo tay ta rồi bước nhanh ra ngoài.

“Nhân ca ca...” Ta trong lòng còn đang rối bời chưa biết nên làm gì đã bị hắn kéo ra ngoài.

“Đứng lại!” Tiêu lão gia tự mình đuổi theo sau, “Người định đi đâu? Người lại vì một người.... mà bỏ nhà sao?”

“Ta yêu hắn, cùng hắn ở lại, cùng hắn ra đi.”

“Nghe ta nói... ca à.... người đừng có nhân tiện... nhân tiện...” Tiêu Cương rốt cục cũng tìm được cơ hội khuyên nhủ cả hai bên.

“Câm miệng!” Tiêu Nhân lạnh lùng lên tiếng hù dọa làm Tiêu Cương không dám nói tiếp câu nào.

“...” Tiêu lão gia lâm vào suy nghĩ tự hỏi, một lúc lâu mới nói, “Được, ở thì ở, nhưng các người đừng có làm ra cái chuyện mà ta không thể chấp nhận...”

“Các người không được.” Tiêu Cương lại xen vào nói tiếp.

“Đồng ý!” Nhân ca ca lập tức đáp ứng, nắm tay của hắn còn cụng nhẹ vào trán của Cương ca ca.

Cont...

9. Chương 9

Ta cứ như vậy mà ở lại nhà của Tiêu Gia, sớm chiều làm bạn với Nhân ca ca. Mặc dù thái độ của mọi người đối với ta rất kỳ quái (hẳn là rất chán ghét ta, dù sao ta cũng là kẻ câu dẫn đứa con trai yêu của Tiêu lão gia, lại còn không biết xấu hổ mà ở lại, mọi người chán ghét ta cũng là bình thường thôi) nhưng ngại Nhân ca ca cho nên mọi người cũng không quá để ý hay làm chuyện gì quá đáng với ta. Vì Nhân ca ca, ta cố gắng chịu đựng mặc dù ánh mắt chán ghét của mọi người làm ta sợ hãi, nhưng vì Nhân ca ca, ta sẽ cố gắng.

“Trung Bá, Trung Bá!” Ta đang cùng Nhân ca ca nằm ở hoa viên phơi nắng thì nghe thấy tiếng gọi.

Ta cũng không có thói quen nghe lén người khác, nhưng lần này không hiểu sao ta lại chăm chú nghe bọn họ nói chuyện với nhau.

“Trung Bá, lão gia kêu ngài mau chuẩn bị, Lâm tiểu thư ngày mai đến rồi.”

“Ta cũng nên đi gặp lão gia, tất cả mọi việc ta đã chuẩn bị xong rồi.”

.....

Câu nói kế tiếp ta cũng không còn lòng dạ nào nghe nốt. Ta quay đầu nhìn gương mặt đang say ngủ của Nhân ca ca, cho dù đang ngủ nhưng bàn tay của Nhân ca ca cũng gắt gao cầm chặt tay ta, trên mặt còn mỉm cười hạnh phúc.

“Ta sắp phải đi rồi.” Ta nhẹ nhàng hôn nhẹ lên đôi môi của Nhân ca ca rồi nhẹ giọng nói, “Cám ơn, mấy ngày nay ta rất vui.” Ta nói xong liền lẳng lặng ghé vào ***g ngực của Nhân ca ca. Tiếng trống ngực của hắn trầm ổn mà mạnh mẽ, nhưng hắn không thuộc về ta, trước kia không phải, sau này lại càng không. Mặc dù sớm biết khi người phụ nữ xuất hiện trong cuộc sống của Nhân ca ca thì cũng là lúc ta phải rời đi, nhưng mà ta lại không nỡ.

“Đề

~ chết

ta

rồi.” Nhân ca ca đột nhiên phát ra tiếng kêu rên.

“Hả?!” Ta giật mình kinh ngạc, “Người thật là, làm ta sợ muốn chết!”

“Bị hù sợ không?!” Nhân ca ca khấn trương hỏi ta, nhưng lại chứng kiến hai tròng mắt nghi hoặc của ta liền lập tức bầy vẽ mặt xấu xa rồi nói: “Cho ta hôn cái để an ủi nào!”

“.....”

Lâm Nguyệt cuối cùng cũng tới, nàng được người trên kẻ dưới trong nhà hoan nghênh nhiệt liệt, chỉ trừ ta, Nhân ca ca và Cương ca ca.

Ta đánh giá cẩn thận cô tiểu thư nhà giàu này, trái tim không khỏi tự cười châm biếm. Xinh đẹp, vui vẻ, ôn nhu.... nhìn nàng ta chỉ thấy mình như một đồng rì sét không đáng một xu, khí chất cao quý của Lâm Nguyệt đã làm ta dao động. Ta quay đầu nhìn Nhân ca ca một chút, trên mặt hắn mang theo một ý cười mà ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện ra. Thật sự rất môn đăng hộ đối, khí phách của Nhân ca ca cùng với vẻ xinh đẹp cao quý của Lâm Nguyệt, một thiếu gia danh môn với một vị tiểu thư nhà giàu... đích thực làm ta cảm thấy xấu hổ tự ti vô cùng.

Tiêu lão gia vừa nhìn thấy nàng đến liền kích động đứng lên, tất cả hạ nhân trong nhà cũng thật lòng tươi cười nhìn cứu tinh của bọn họ tới. Nếu như nói ta là yêu ma quỷ quái đến mỹ hoặc Nhân ca ca, thì Lâm Nguyệt không thể nghi ngờ chính là người hàng yêu trừ ma. Nàng xinh đẹp động lòng người nhất định sẽ không phụ lòng bọn họ mà đuổi ta ra khỏi đây...

“Bá phụ hảo!” Giọng nói ngọt ngào của Lâm Nguyệt cũng làm say lòng người như sắc đẹp của nàng.

“Hảo hảo, cháu gái thông minh. Nhân, mau tới gặp vị hôn thê của ngươi, Lâm Nguyệt.”

“... Người hảo...” Nhân ca ca chần chờ một hồi, rồi cuối cùng không thể vô phép nên đành đi tới trước mặt Lâm Nguyệt, “Được gặp người thật vui.”

“.....” Khuôn mặt Lâm Nguyệt liền bỏ bưng bưng, ngay cả cổ cũng bị bao trùm bởi một màu hồng nhạt đẹp mắt, “Nhân... Nhân... ca... người hảo... gọi... ta.... Tiểu Nguyệt.... là được rồi.... mọi người.... mọi người.... cũng.....” Lâm Nguyệt xấu hổ không nói ra lời.

“Cháu gái, đừng xấu hổ, đều là người một nhà mà.” Tiêu lão gia thẳng thắn nói làm nàng càng thêm xấu hổ mà cúi đầu, cái gáy hồng nhạt nồn nã hoàn toàn lộ ra trước mắt Nhân ca ca. Ha ha, ta gần như còn nghe thấy tiếng tim đập thành thạch của Nhân ca ca nữa.

“Vị này là?” Lâm Nguyệt đột nhiên phát hiện ra ta đang đứng sau mọi người.

“Đây là...” Nhân ca ca vừa muốn giới thiệu ta đã bị Cương ca ca lăm mồm cắt đứt.

“Bằng hữu!”

“???” Lâm Nguyệt nghi hoặc nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của mọi người.

“Đúng vậy, chỉ là bạn bè bình thường thôi!” Tiêu lão gia vội vàng lên tiếng.

Thái độ của mọi người đối với ta làm cho Lâm Nguyệt thấy kỳ quái, lời giải thích điện xẹt giống như đang muốn che giấu điều gì đó.

“Lâm tiểu thư hảo!” Ta lễ phép nói, hy vọng mình không thất lễ làm Nhân ca ca mất mặt.

“Người tên là gì?” Lâm Nguyệt hình như rất có hứng thú với ta liền hỏi.

“Hà Á Quân.”

“Ha ha, tại sao không phải là quán quân?” Lâm Nguyệt cười nói.

“...” Mặt ta trong nháy mắt trở nên trắng bệch, ta nghĩ ta hiểu rõ ngụ ý của nàng — á quân, á quân... vĩnh viễn đứng sau người ta, không biết Lâm Nguyệt vô tình hay cố ý. Nàng không hề để ý đến ta nhưng ta mơ hồ cảm giác được người phụ nữ này không hoàn mỹ như vẻ bề ngoài.

Cont...

10. Chương 10

Lâm Nguyệt xuất hiện đã chiếm không ít thời gian ngọt ngào của ta và Nhân ca ca, nhưng ta không trách hấn. Nói về lễ phép, người làm chủ nhà như Nhân ca ca nên bỏ thời gian ra tiếp khách, bất quá đây chỉ là ý nghĩ của mình ta. Trong mắt bọn họ, đây chính là điềm báo trước Nhân ca ca đã lạnh nhạt với ta... Ta tin tưởng Nhân ca ca, tin tưởng tình yêu của hấn, tin tưởng nam nhân ở trên đỉnh núi vô danh ôm ta mà hoan hô nhảy nhót.

“Tiểu Quân... ” Nhân ca ca đẩy cửa phòng ta ra rồi nhỏ giọng gọi.

“Nhân ca ca.” Đang quần chặt chắn ngồi trên giường, ta vui mừng nhảy dựng lên chạy vào lòng hấn.

“Sao còn chưa ngủ? Trời sắp sáng rồi đây.” Nhân ca ca ôm ta nhẹ giọng trách cứ, nhưng trong lời nói lại đầy đau lòng.

“Người... không có ở đây...” Dưới ánh nắng sớm, mặt ta trông như bị nhuộm đỏ.

“Nhóc ngốc.” Nhân ca ca hôn nhẹ lên mặt ta một cái rồi cười nói, “Sau này đừng đợi ta nữa, nếu mệt quá rồi lăn ra ốm.... ta sẽ...” Nhân ca ca đột nhiên khề liếm vành tai ta rồi nhỏ giọng nói mấy câu làm ta đỏ mặt.

“Người.... xấu xa...” Mặt ta càng lúc càng đỏ hơn.

“Ta xấu xa sao?” Nhân ca ca ôm chặt lấy ta, chậm rãi ngã xuống giường...

Cả hai chúng ta đều không chú ý có một đôi mắt oán hận nhìn chúng ta ở ngoài cửa...

Ta tỉnh dậy đã là giữa trưa ngày hôm sau, Nhân ca ca chắc đã đi du ngoạn cùng Lâm tiểu thư rồi, chăn màn vẫn gắt gao bó chặt lấy ta, bên người đã không còn tung tích của hân, chỉ lưu lại một vết lõm nhọt nhọt.

“Nhân ca, người đi chơi với ta thêm vài hôm được không?” Lâm Nguyệt tỏ vẻ đáng thương hỏi.

“Người còn muốn đi nơi nào?” Tiêu Nhân hơi không kiên nhẫn hỏi, cô nàng này đã chiếm rất nhiều thời gian ở bên Á Quân rồi.

“Người... thích ta không?” Trong mắt Lâm Nguyệt đã có chút ảm ướt, chưa ai nữ làm nàng thương tâm, đương nhiên ngay cả Tiêu Nhân.

“Ta.... ta không ghét người... ta....”

“Không ghét... như vậy là thích rồi! Thật tốt quá, ta cũng rất thích Nhân ca.” Lâm Nguyệt như một tiểu cô nương nhún chân hôn lên mặt Tiêu Nhân một cái rất nhanh, rồi lập tức bỏ chạy.... Tiêu Nhân chỉ kịp nhìn thấy một điểm ửng đỏ, đó chính là gương mặt đỏ bừng xấu hổ của Lâm Nguyệt.

.....

Hai ngày nay không biết Lâm Nguyệt có chuyện gì, dĩ nhiên không đòi Nhân ca ca ở bên bầu bạn, mặc dù trái tim ta lo lắng không thôi, nhưng Nhân ca ca có thể ở bên ta, đó chính là liều thuốc tốt nhất rồi....

“Người cứ mặc mãi bộ quần áo cũ này, hôm nay nhất định ta phải đưa người đi sắm sửa mới được.” Nhân ca ca không biết uống nhầm thuốc hay sao mà đòi mang ta đi mua quần áo cho bằng được, không có cách nào từ chối, ta đành gật đầu đồng ý.

Trên đường đi bầu không khí thật sự không tệ. Vì là ngày nghỉ cho nên mọi người đều rất nhàn nhã đi dạo các cửa hàng mua sắm những thứ mình thích.

“Người thích kiểu gì?” Ở trong một cửa hàng quần áo xa hoa, Nhân ca ca kéo ta đi khắp nơi.

Dù sao ta cũng là một nam nhân, Nhân ca ca cứ hữu ý vô ý đụng chạm ta trước mặt bao người làm ta rất xấu hổ. Hơn nữa ta không phải như phụ nữ thích quần áo đẹp đẽ, trang sức lấp lánh, nhưng nhìn thấy Nhân ca ca nhiệt tình như vậy, ta chỉ có thể cười khổ chấp nhận mà thôi.

“Quân Diệp!” Đột nhiên có một tiếng hét to vang lên từ xa.

Cơ thể ta đột nhiên run rẩy một chút, Quân Diệp...một cái tên quen thuộc. Đó chính là tên của ta khi ở Lam Nhan lâu, ở nơi đó không có Hà Á Quân, chỉ có Quân Diệp, một tiểu quan mua vui cho người khác – Quân Diệp.

Ta cố nén ý nghĩ muốn chạy trốn trong đầu, cứng ngắc đi theo Nhân ca ca, làm bộ mình không hề nghe thấy... Hoặc là coi như bên cạnh có một người khác tên là Quân Diệp chứ không phải ta. Nhân ca ca đang mãi mê sắm đồ cho nên không chú ý đến vẻ mặt mất tự nhiên của ta.

“Quân Diệp!” Lại một tiếng gọi vang lên, ta có cảm giác thanh âm đã tiến gần đến ta hơn.

“Tiểu Quân? Sao vậy?” Rốt cục Nhân ca ca đã chú ý đến, hân quan tâm lên tiếng hỏi ta.

“...” Ta chỉ mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn Nhân ca ca, cứng ngắc mà lắc đầu, một hồi mới mở miệng nói: “Ta... không thoải mái.... chúng ta.... ngồi.... ngồi...” Mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra, tiếng hét to cái tên Quân Diệp làm cho ta gần như muốn lớn tiếng hét lên, toàn thân không kiềm chế được mà run rẩy không thôi.

“Quân Diệp....” Tiếng kêu đã cách ta không còn xa nữa. Ta vô thức vội kéo nhanh Nhân ca ca bước về phía quán cafe ven đường.

“Lại gặp được người rồi, tốt quá.” Một người nam nhân đứng chắn trước mặt ta.

Trái tim ta lập tức trở nên lạnh lẽo, rốt cục cũng phải đối mặt. Ta ngẩng đầu nhìn nam nhân xa lạ, ta không hề có chút ấn tượng gì về hân, nhưng chứng kiến hân thân thiện bắt chuyện như vậy, lại còn biết cái tên Quân Diệp, cho nên khẳng định đây là khách nhân của Lam Nhan lâu... Hôm nay thật không phải là một ngày may mắn!

“Lâu rồi không gặp...” Nam nhân hoàn toàn không thềm để ý Nhân ca ca đang bực mình, tay hắn đã sờ vào mặt ta.

“Người làm gì vậy?” Nhân ca ca phẫn nộ hất tay hắn xuống, nói: “Người là ai?”

Giờ phút này nam nhân mới chú ý đến Nhân ca ca, bắt đầu nhìn lên nhìn xuống đánh giá hắn, lập tức chuyển hướng về ta nói: “Quân Diệp, người thật lợi hại, mới một thời gian ngắn không gặp mà người đã câu dẫn được một nhân vật có tiền rồi... Xem ra công phu trên giường của người tiến bộ không ít à!”

“Người lập lại lần nữa xem!” Nhân ca ca tức giận, hai tay nắm chặt lại, chỉ chờ cái tên nam nhân kia mở mồm là sẽ hung hăng mà tung cú đấm.

“Oa!” Nam nhân khoa trương kêu lên, “Người làm gì phải coi hắn như bảo bối vậy chứ... chẳng qua cũng chỉ là cave mà thôi, huynh đệ cần gì, Lam Nhan lâu đều có hết.”

“Lam Nhan lâu?”

“Người không biết sao?” Nam nhân nhìn ta và Nhân ca ca như nhìn quái vật, sau đó chỉ vào người ta rồi nói, “Người không biết nghề nghiệp của hắn sao? Các người không phải gặp nhau ở Lam Nhan lâu ư?”

“Ta không biết người đang nói gì, chúng ta cũng không quen biết người, cũng không thích phiền toái, bây giờ người rút ngay cho ta!”

“Quân Diệp...” Nam nhân dày mặt chuyển hướng sang ta, “Người vô tình như vậy ư, đã quên tình nhân rồi sao?” Nam nhân giả bộ đau lòng nói.

“Tình nhân gì chứ? Ai là Quân Diệp? Người nói rõ cho ta, nếu không...” Nhân ca ca nắm tay crắc crắc thể hiện hắn đang vô cùng phẫn nộ.

“Nhân ca ca... chúng ta.... đi thôi...” Ta muốn trốn, điên cuồng muốn chạy trốn khỏi nơi đây.

“Xem bộ dạng của người có vẻ cái gì cũng không biết!” Nam nhân lộ ra ánh mắt thương xót nhìn Nhân ca ca, tay hắn chỉ vào ta rồi nói: “Hắn chính là Quân Diệp, Lam Nhan lâu vốn là kỹ lâu, chỉ có điều cave trong đó không phải là phụ nữ... mà là nam nhân... còn hắn chính là một trong số đó!”

.....

Ta cùng Nhân ca ca sững sờ.....

“Bằng hữu, người cũng ngu quá đi, coi một cave như bảo bối... thật là...” Nam nhân thả thêm một câu như lựu đạn rồi phóng khoáng rời đi.

Cont...

11. Chương 11

“Nhân... ca ca...” Rốt cục ta cũng tìm được thanh âm của mình, nhưng Nhân ca ca vẫn chỉ đứng ngơ ngác không nhúc nhích như khúc gỗ.

“Quân... Tiểu Quân... Quân Diệp...” Nhân ca ca đột nhiên mạnh mẽ cầm lấy tay ta rồi nói, “Đi! Về nhà!” Cứ như vậy, ta bị kéo một mạch về nhà. Nhân ca ca khí lực rất lớn, lại cộng thêm kích động, hắn không chút ý thức được chính mình đang dốc toàn lực túm chặt cổ tay ta, vội vã đi về nhà với tốc độ mà ta khó theo kịp được. Rất đau... nhưng ta lại không dám lên tiếng làm kinh động hắn, cho nên ta cứ như vậy bị hắn túm về.

.....

Nhân ca ca không thềm để ý tới mọi người xung quanh đang kinh ngạc, tò mò hoặc có chút hả hê soi mói mà kéo mạnh ta về phòng, hung hăng ném lên giường, sau đó sầm một tiếng đóng cửa lại, ngăn cản tất cả mọi ánh mắt bên ngoài.

“Bây giờ, người... nói...” Nhân ca ca dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn ta, “Tiểu Quân, ta yêu người, xin người nói cho ta biết, những gì tên nam nhân kia nói đều là giả! Tiểu Quân... ta xin người.... cầu xin người...”

Nhân ca ca vừa nói vừa gắt gao ôm chặt lấy ta. Một lần nữa ta lại nghe thấy rõ ràng tiếng trống ngực bồng rỗng của hắn, ta biết hắn đang sợ, thân thể hắn không kiềm chế được mà run rẩy không ngừng.

“Nhân... ca ca...” Ta hiểu rõ nỗi sợ hãi của hắn, nhưng ta không muốn giấu diếm hắn nữa, ta không thể cả đời cứ trốn mãi trong phòng, lo sợ một ngày nào đó sẽ lại như hôm nay.... “Xin lỗi.”

Thân thể của Nhân ca ca đột nhiên chấn động, sau đó chậm rãi buông ta ra, ta nhìn vào mắt hắn chỉ thấy sự kinh ngạc cùng... thương tâm!

“Xin lỗi? Đây là... có ý gì? Cái gì gọi là... xin lỗi?”

“Đây... vốn là... sự thật...”

“Đừng! Đừng nói nữa! Đừng...” Nhân ca ca đẩy mạnh ta ra, như điên mà rống to: “Người thật tàn nhẫn, sao người có thể đối xử với ta như vậy? Tại sao? Đây là tình yêu của người sao? Người yêu ta, tất cả chỉ vì tiền của ta?”

Ta không ngờ Nhân ca ca lại có ý nghĩ quá đáng như vậy. Tiền.... có hay không có đối với ta mà nói cũng chẳng là gì. Lừa dối hắn! Đó mới chính là điều làm ta thấy thống khổ. Ta sợ hãi giây phút hạnh phúc ngắn ngủi này vì quá khứ của ta mà tan biến. Ta sợ lúc ta đến gần hạnh phúc như vậy rồi đột nhiên tỉnh lại, phát hiện tất cả chỉ là một giấc mộng, làm trái tim ta mất đi chỗ nương tựa, thật không biết lúc đó ta sẽ ra sao đây?

“Người không có gì muốn nói với ta sao?” Nhân ca ca đột nhiên tỉnh táo lại, tốc độ nhanh đến bất ngờ.

“Ta... ta... không phải... cố ý,” Ta đáp ứng, tuy biết nói vậy không có chút thuyết phục nhưng ta vẫn cố, “Ta chỉ là...”

“Muốn kiếm ít tiền sao? Sau đó có thể tiếp tục cùng người khác sống một cuộc sống phóng đảng vui sướng, rồi cười nhạo ta là một thằng ngu!” Ánh mắt khinh bỉ của hắn đã làm tổn thương ta, đột nhiên ta cảm giác chính mình lại biến thành một tên tiểu quan dâm tiện.

“Không phải, không phải đâu, ta có thể giải thích! Nhân ca ca, xin người tin tưởng ta!”

“Giải thích? Tốt lắm, người nói đi!”

Nóng lòng muốn giải thích cho nên ta hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt cùng giọng điệu trào phúng của Nhân ca ca, mà có lẽ thực ra là do ta cổ tình không nhìn thấy.

“Ta... không phải muốn lừa gạt người.... Ta chỉ cảm thấy... ở bên người... rất vui vẻ.... các người đối với ta.... cũng rất... tốt... Ta... sợ.... sợ người.... biết... quá khứ của ta... sẽ... sẽ... không cần ta nữa.... Ta yêu.... Nhân ca ca....” Ta khẩn trương giải thích, hy vọng hắn có thể hiểu rõ nỗi sợ hãi trong lòng ta, sợ hãi sẽ bị mất đi hắn.

“Bốp bốp bốp!” Tiêu Nhân đột nhiên vỗ tay, ta kinh ngạc ngẩng lên nhìn hắn, “Hảo hảo, nói rất hay, thật quá đặc sắc! Người nói xong rồi hả? Đây là tất cả lời giải thích cho việc lừa gạt ta của người sao?”

“Ta nói thật mà!” Ta kích động từ trên giường nhảy dựng lên, nghĩ muốn túm lấy Nhân ca ca.

“Người định làm gì?” Nhân ca ca tránh được ta, “Lại muốn chơi đùa nữa sao? Người ngoài theo nam nhân lên giường còn có thể làm cái gì? Hay là định giở trò mới để lấy lòng ta đây? Nói không chừng ta lại bị người lừa gạt lần nữa đấy.”

....Không nghĩ tới lại nghe được câu đó, ta ngây ngẩn cả người, như một đứa thiếu năng quỳ gối bên mép giường, ngây ngốc nhìn nam nhân trước mặt. Nguyên lai, bản lãnh duy nhất của ta... chính là cùng nam nhân — lên giường!! Rất muốn cười, nhưng lại không biết vì cái gì mà cười.

Tiêu Nhân nhìn bộ dáng hồn tiêu phách lạc của ta, tâm lý không nhịn được có chút đau lòng, không muốn thương tổn ta, nhưng lại không không chế được mà buột miệng nói ra... Tiểu Quân! Tiểu Quân! Nơi sâu thẳm trong lòng hắn không ngừng kêu tên ta, trái tim hắn loạn nhịp, trái tim hắn hoảng hốt, làm sao có thể bình phục đây? Lừa gạt, thật sự đáng sợ như vậy sao, có thể phá hủy hết thấy mọi thứ? Lòng hắn đang dao động, muốn tin tưởng nhưng...

“Tại sao không tiếp tục lừa gạt ta? Đây là tự ngươi muốn đau khổ — Đáng đời!!!” Tiêu Nhân thầm nghĩ.
Cont...

12. Chương 12

Chúng ta cứ như vậy mà im lặng, ta ngớ ngác nhìn Nhân ca ca, còn Nhân ca ca thì hung hăng nhìn chăm chăm vào ta...

“Ngươi biết không? Ánh mắt của ngươi rất mê người, tựa như đang nói với người khác rằng ‘Mau tới thương ta đi!’ vậy.” Nụ cười lạnh lùng như băng làm ta không biết nên làm cái gì nữa, so với quá khứ thì lời nói của Nhân ca ca càng tổn thương đến ta hơn, “Ngươi thật biết nhìn xa trông rộng, biết chính mình thích hợp ở vị trí nào.”

“Nhân... ca... xin.... xin ngươi đừng nói nữa....” Ta sợ hãi mở to mắt ấp úng cố gắng nói những lời mà bản thân ta còn không rõ.

“Có sắc đẹp trước mắt nếu không biết hưởng thụ thì khác gì là heo.” Nhân ca ca vừa nói vừa đi tới bên giường cởi quần áo ta ra...

Không biết mình nên có phản ứng gì, ta chỉ ngớ ngác mà nhìn Nhân ca ca ra vào thân thể ta, ngoài thở dốc... ta không biết mình còn có thể làm gì nữa!

“Đau... quá....” Động tác của Nhân ca ca vô cùng thô lỗ làm ta thống khổ, không nhớ đã bao lâu không có cái cảm giác đau đớn này. Đã nhanh quên... thật sự đã quên! Ha ha, có lẽ chỉ là do ta tận lực quên nó đi. Bây giờ, hết thấy quá khứ đều bị người kéo ra từ ngõ ngách âm u trong óc, cái cảm giác đau đớn cũng lập tức đến thăm lão bằng hữu này rồi.

“Đau đớn?” Nhân ca ca có chút dừng lại, rồi sau đó lại càng thêm mãnh lực mà xông vào, trong miệng còn không quên chế giễu ta, “Làm... nhiều như vậy rồi... mà còn.... đau sao? Ban đầu... ngươi không phải... không có phản ứng ư? Ta... còn tưởng.... rằng.... ngươi.... muốn quay về con đường cũ!... Sao giờ... còn giả bộ thuần khiết!”

Ta lại im lặng không nói gì, mặc kệ Nhân ca ca xoay vặn thân thể ta thành các loại tư thế, chỉ lẳng lặng nhìn hắn... sau này sẽ không còn cơ hội được nhìn gần thế này nữa rồi.

Rốt cục Nhân ca ca đã chiếm được thoả mãn, sau đó liền đứng dậy, dùng ánh mắt lạnh lẽo ác liệt nhìn ta, “Lúc nào biến thành như cá chết thế này? Ngay cả ân ái cũng không phản ứng gì cả? Việc này là việc quen thuộc của ngươi mà, đừng giả bộ thuần khiết trong trắng nữa đi!”

“Ta yêu ngươi!” Ta không ngừng thì thào, hy vọng Nhân ca ca sẽ biết được điều đó.

“Lời ấy ta thích nghe, không tệ!” Nhân ca ca như một quân vương cao cao tại thượng nhìn con người nhỏ bé như ta, thái độ khinh thường cũng rất rõ ràng.

“Thật đấy, ta không lừa ngươi đâu!” Ta gần như cầu khẩn nói. Ta thật không rõ, chúng ta từng yêu nhau như vậy, yêu đến mức tuy hai mà như một, nhưng đến bây giờ lại chỉ còn cảm hận, vốn chỉ vì quá khứ của ta... Cái này không trách người khác được, vì đó chính là lỗi của ta.

“Thu hồi cái bản mặt của ngươi đi! Ta đã nhìn qua rất nhiều lần rồi.”

Ta không nói nữa, nhìn vào mắt Nhân ca ca, nghĩ muốn tìm trong mắt hắn một chút thương tiếc cùng tình yêu với ta... nhưng chỉ có sự thật tàn khốc, quả nhiên ngươi không thể nào chấp nhận được. Nhưng Nhân ca ca đã đáp ứng với ta, hắn yêu ta, không liên quan đến quá khứ cùng tương lai của ta, chỉ đơn thuần là yêu thương ta... Cho nên ta tin tưởng, chờ hắn tỉnh táo lại, hắn sẽ đối xử tốt với ta như trước...

“Cầm lấy!”

Bị ta nhìn chăm chăm làm Nhân ca ca hơi chút giật mình, sau đó hắn móc ra một tập tiền từ trong ví ra rồi ném thẳng vào mặt ta.

“...” Ta nhìn đồng tiền mà kinh hãi như nhìn thấy quỷ, bật dậy khỏi giường, đôi mắt to gắt gao nhìn chăm chăm vào đồng tiền, tựa như sợ nó sẽ đột ngột nhảy lên cắn ta vậy.

“Đây là số tiền ngươi nên được, “Nhân ca ca cười lạnh, “Thật ngại quá, trước kia không biết, cho nên đến giờ mới cho ngươi tiền, từng đống tiền chắc là đủ rồi chứ?”

“...” Đừng nói nữa, ta sắp không chịu nổi rồi, sâu trong đáy lòng ta không ngừng cầu khẩn.

“Ngươi làm một lần cần bao nhiêu tiền?”

Ta vô thức lắc đầu, ánh mắt trở nên tan rã.

“Không đủ?”

Ta vẫn lắc đầu.

“Không cần tiền sao?”

Lắc đầu...

“Rốt cuộc ngươi có ý gì?” Nhân ca ca phát hỏa hét lên, “Đến bây giờ còn giả bộ đáng thương sao?” Hắn phần nộ cầm lấy đồng tiền ném vào mặt ta, “Đây chính là mục đích của ngươi, bây giờ đạt được rồi ngươi còn muốn thế nào?”

Tập tiền mới tinh để lại trên mặt ta vài vết xước rồi bay tứ tán khắp giường.

“Cầm tiền rồi rút đi.” Hắn nói xong liền quay đầu rời đi, cánh cửa đã chặt đứt tầm mắt dõi theo hắn của ta...

Im lặng đứng dậy, tìm trong tủ một bộ quần áo rồi đi về phía phòng tắm.

Khi ta bước chân ra khỏi phòng của Nhân ca ca, rồi xuất hiện trước mặt mọi người trong Tiêu gia thì cũng là lúc ta biến trở lại làm Quân Diệp của ngày xưa, ta chậm rãi bước xuống cầu thang dưới ánh mắt lạnh lùng của mọi người.

Ta đi đến trước mặt Nhân ca ca, khuôn mặt bình tĩnh không mang bất cứ biểu cảm gì mà nhìn hắn một cách cẩn thận, hai tròng mắt của Nhân ca ca cũng phức tạp mà nhìn chăm chăm vào ta.

“Tiêu tiên sinh,” Đột nhiên ta cũng muốn hung hăng thương tổn hắn, không phải vì trả thù, mà đơn giản chỉ muốn hắn có thể nhớ kỹ ta, “Cám ơn mấy ngày nay ngươi đã chiếu cố ta, ta sống rất vui vẻ.”

“Cho hắn tiền rồi bảo hắn rút đi!” Tiêu lão gia nổi giận quát lên.

“Đã cho rồi.” Ta cướp lời Nhân ca ca nói, “Tiêu tiên sinh quả thật là một khách sộp, hắn đã cho tiền, lại còn không ít nữa. Chỉ là... ngoài tưởng tượng của ngươi, ta không đáng giá như vậy đâu.”

Khuôn mặt Nhân ca ca lập tức tái nhợt... ta biết, ta làm được rồi, ta đã tổn thương hắn, đồng thời cũng tổn thương chính mình.

“Biến!” Nhân ca ca nghiến răng phun ra một chữ.

“Hẹn gặp lại!”

Trong lời thóa mạ của toàn bộ Tiêu gia, ta bước ra khỏi cửa lớn, rời xa ngôi nhà trong tim ta...

Bây giờ, ta thật sự đã hai bàn tay trắng!

Cont...

13. Chương 13

Ta rất bội phục mình có thể đi ra khỏi cửa Tiêu gia. Trời biết lúc này ta muốn khóc nhiều đến mức nào, chân ta không ngừng run rẩy, mấy lần suýt ngã xuống mặt đất, nhưng ta vẫn cố gắng bước đi.

Trời đã tối, ta nhìn con đường núi dài đằng đẵng bắt đầu cười nhạo bản thân, thật là nhục nhã, lúc đầu chỉ mãi mê thưởng thức cảnh núi non, không khí trong lành, quên mất nếu chẳng may mình bị đuổi khỏi đây thì sẽ như thế nào.

Lúc đi ra cũng không đi giày, may mà thời tiết không lạnh lắm, chỉ có điều con đường núi này hơi khó đi.

Ta cứng ngắc đi về phía chân núi, con đường quanh co khiến ta không thể nhìn được phía trước. Một số hòn đá nhỏ cật vào chân ta làm những hạt cát không chút khách khí mà luồn vào, lòng bàn chân không biết từ lúc nào đã bắt đầu chảy máu. Ta không quan tâm, bây giờ ta chỉ biết phải mau xuống núi. Mặc dù Nhân ca ca không có ý định thực hiện lời thề của hắc, nhưng ta vẫn sẽ giữ lời, ta đáp ứng hắc, chỉ cần là yêu cầu của hắc, ta đều cố gắng hoàn thành, vô luận là yêu cầu ra sao. Kỳ thật ít nhất hắc cũng làm được một việc, đó là... khi hắc muốn vứt bỏ ta, hắc sẽ chính miệng nói ra!

Không biết đi bao lâu, chân ta đã đau đớn đến mất cảm giác, một chuỗi dấu chân máu thật dài theo phía sau ta hiện lên dưới ánh đèn đường mờ mờ, đã không nhìn thấy Tiêu gia, cả Nhân ca ca cũng không thấy nữa rồi.

Ta đi tới một thân cây rồi ngồi xuống, mệt... vô luận là thể xác hay tinh thần, lấy tốc độ của ta hiện giờ, có lẽ đêm nay tuyệt đối không xuống núi được, ta chỉ có thể cố gắng đi càng xa càng tốt. Ta nghĩ bây giờ nghỉ ngơi một chút cũng không sao, vì vậy ta liền dựa vào thân cây, đầu choáng váng vô cùng, thân thể có chút nóng lên... Ta nhân tiện ngủ thiếp một chút, trong lòng thầm nghĩ, “Nhân ca ca, nhất định ta sẽ đi, ta sẽ không làm khó ngươi, làm ngươi khổ sở. Nhân ca ca...” Trong suy nghĩ hỗn loạn, ta lâm dần vào hôn mê.

“Nếu như ta làm sai điều gì đó, ngươi sẽ trách ta sao?”

“Không đâu, ta sẽ dạy Tiểu Quân điều đúng, cho đến khi Tiểu Quân không sai nữa.”

.....

“Tiểu Quân Tiểu Quân Tiểu Quân.... Ha ha ha ha.... Ta thích Tiểu Quân...”

.....

“Nếu ta làm chuyện có lỗi với Nhân ca ca, ngươi sẽ không quan tâm ta nữa đúng không?”

“Không đâu.”

“Vậy nếu như ta lừa Nhân ca ca thì sao?”

“Tiểu Quân thiện lương như vậy, cho dù muốn gạt ta cũng sẽ có lý do đúng không?”

“Ngươi sẽ không quan tâm ta?”

“Sẽ không.”

“Thật không?”

“... Thật mà! Tiểu Quân, Tiểu Quân, Tiểu Quân....”

Ta đột nhiên bừng tỉnh, đầu choáng váng, chung quanh tối đen như mực.... Mơ tới quãng thời gian kia, trái tim ta không khỏi ấm lên... cho dù lời gọi yêu thương chỉ là ảo giác!

“Tiểu Quân!”

Thân thể ta không khỏi run lên, chẳng lẽ ta còn chưa tỉnh lại? Còn đang trong ảo giác vui vẻ sao? Tay ta không khỏi xoa xoa ngực.

“Tiểu Quân! Trả lời ta! Ngươi ở đâu?”

Bóng dáng Nhân ca ca chậm rãi xuất hiện ở phía kia con đường, sau đó chạy nhanh về phía ta, “Tiểu Quân, Tiểu Quân...”

Ta xoay người chạy trốn, bị Nhân ca ca nhìn thấy rồi, ta căng thẳng, càng lúc chạy càng nhanh hơn.

“Tiểu Quân!” Nhân ca ca hét lớn một tiếng, ta nghe được hắc đang tăng tốc đuổi theo ta.

“Đừng đuổi theo, đừng đuổi theo nữa!” Ta hét to trong lòng, “Đừng đuổi ta, đừng đuổi ta, ta sẽ rời đi, không xuất hiện nữa, xin đừng tuyệt tình như thế... xin cho ta một chút quyền lợi có thể len lén nhớ đến người.”

Cơ thể ta không chịu được tốc độ chạy trốn, kết quả ta té ngã về phía trước.

“Tiểu Quân... người sao rồi?” Nhân ca ca chạy tới bên cạnh ta, cẩn thận nâng ta dậy để ta tựa vào bộ đồ tây đất tiền của hắn.

“Ta... đã... rất... rất cố gắng.... đi, thật đấy! Không lừa người... không lừa người đâu...” Ta không dám ngẩng đầu nhìn hắn, ta sợ ánh mắt khinh miệt của hắn sẽ đâm nát trái tim ta.

“Xin lỗi, xin lỗi...” Nhân ca ca đột nhiên ôm chặt ta, không ngừng thì thầm bên tai.

“...”

Ta khó hiểu nhìn nam nhân đang gác đầu lên cổ ta không ngừng nói xin lỗi.

“Là ta không tốt, ta đáp ứng sẽ tin tưởng người, nhưng lại tổn thương người, ta không tốt, Nhân ca ca không phải người.”

“Nhân ca ca...” Ta giơ tay lên, do dự một chút rồi chậm rãi đặt lên người hắn.

“Tiểu Quân... theo ta trở về thôi, Tiểu Quân!”

“Àn!” Vốn nghĩ muốn giận dữ Nhân ca ca nhưng nhìn thấy hắn khổ sở như vậy làm ta không khỏi mềm lòng.

“Tiểu Quân.” Nhân ca ca đau lòng nhìn hai chân đầm máu của ta, chậm rãi ôm lấy ta rồi nói, “Mặc dù ta bây giờ không cách nào tiếp nhận, nhưng xin người cho ta một chút thời gian, ta sẽ quên hết những gì không hay. Ta yêu người, người phải nhớ kỹ điều đó!”

“Ta không ép người, người cũng sẽ có đủ thời gian, ta cũng yêu người, cho nên ta chờ người, thỏa mãn tất cả tâm nguyện của người!” Ta vừa thì thầm vừa khẽ hôn vào trán Nhân ca ca.

Cont...

14. Chương 14

Nhân ca ca cẩn thận ôm ta về nhà, còn ta thì mãi tựa vào lòng hắn suy nghĩ miên man chuyện quá khứ... cơ hội như vậy không biết còn được mấy lần, ta không nên lãng phí nó!

Lúc tỉnh lại, vốn tưởng rằng Nhân ca ca sẽ ở bên cạnh ta, nhưng không phải, chỉ có bác sĩ Sở lâu rồi không gặp.

“Tỉnh rồi!” Bác sĩ Sở cũng không thèm nhìn ta, chỉ sắp xếp lại dụng cụ của hắn, “Thân thể người sức đề kháng không tốt, lòng bàn chân bị thương làm người sốt cả một đêm, tự người phải chú ý chính mình.”

“Cảm ơn bác sĩ Sở.” Ta lễ phép nói lời cảm ơn, mặc dù thái độ của bác sĩ Sở rất lạnh nhạt lạnh lùng.

“Không cần cảm ơn ta, muốn cảm ơn thì cảm ơn Tiều Nhân với Tiều Cương đi.”

“... Bác sĩ Sở... ta có phải... mạo phạm.... gì người không....?” Ta cẩn thận hỏi.

“Không có!”

“Nhưng... hình như... người rất ghét ta...?”

“Hừ!” Sở Phong rốt cục quay đầu lại nhìn ta, cười lạnh một tiếng rồi nói, “Ta? Ta sao phải ghét người? Người chẳng qua chỉ là một tên cave, mặc kệ người dùng phương pháp gì làm Tiều Nhân chú ý, nhưng ta cảnh cáo người, đừng có lừa dối hắn!”

Phần nộ trong mắt Sở Phong làm ta sợ hãi.

“Bác sĩ Sở... người... thích Nhân...”

“Đúng vậy! Nhưng bây giờ hấn đã thuộc về người.” Sở Phong gầm nhẹ, trong mắt tràn đầy ghen ghét xen lẫn chút điên cuồng.

“Ta không lừa hấn.” Ta vội vàng phân minh.

“Nói với ta cũng vô dụng,” Sở Phong cầm tức kéo ta từ trên giường xuống đến cửa, “Người nghe cho rõ, vì người mà giờ đây hấn đang cãi nhau với phụ thân hấn. Người có thể vì hấn làm được gì? Người chỉ biết mang đến phiền toái. Mà người đã đi rồi, tại sao lại còn trở lại? Chẳng lẽ người thật sự không nỡ rời bỏ tiền của hấn, hay là địa vị?”

Ta bò sát đến cánh cửa, nghe thấy Nhân ca ca đang cãi nhau với phụ thân hấn, thi thoảng còn nghe thấy tiếng Lâm Nguyệt khóc khuyện can, trái tim ta lại rung động, Nhân ca ca vẫn còn yêu ta. Suy nghĩ như vậy làm ta càng thêm kiên định yêu Nhân ca ca, không nhất định phải ở bên hấn, ta chỉ muốn hấn sống vui vẻ chứ không cần vì ta mà suốt ngày cãi nhau không vui.

“Nhân ca ca!” Ta đột nhiên mở cửa chạy tới cầu thang.

“Tiểu Quân!?” Mọi người lập tức im lặng nhìn chằm chằm vào ta.

“Xin các người đừng cãi nhau nữa!” Ta kêu to.

“Tiểu Quân, người nhanh về phòng nghỉ ngơi đi, chân người đang bị thương mà.”

“Chúng ta cãi nhau cũng không phải vì cái tên hạ tiện như người sao, người có tư cách gì mà lên tiếng, cút đi!” Tiêu lão gia tức giận hăm hăm.

“Không cho phép ông nói hấn như vậy!” Nhân ca ca lập tức rống lên.

“Nhân ca ca, chúng ta có thể nói chuyện không?” Ta nhỏ giọng nói.

“Được chứ!” Nhân ca ca lập tức lên lầu, mặc kệ ta phản kháng mà cứ ôm ta về phòng.

“Chân người sao rồi?” Nhân ca ca nhìn ta, vẻ mặt đầy trách cứ nói, “Vết thương đỡ chưa? Ai cho phép người bước xuống giường?” Lập tức hấn nhìn sang bác sĩ Sở rồi tức giận nói: “Người làm gì mà không để ý hấn, để hấn bước xuống đất nghịch ngợm.”

“Không liên quan đến bác sĩ Sở.” Ta vội vàng kéo hấn, “Là ta nghe thấy các người cãi nhau... cho nên mới...”

“Không sao.”

“Nhân ca ca, ta nghĩ.... về... nhà riêng của người ở.... không biết...”

“Không được, ở đó không ai chăm sóc người... nếu không, ta cùng về đó, nơi này ta cũng cảm thấy khó chịu.” Tiêu Nhân hét lên.

“Người đúng là hồ ly tinh, đừng có động một tý lại đòi bỏ đi.” Lâm Nguyệt đang khóc, bất ngờ vọt vào phòng chỉ vào ta.

“Người làm gì?” Nhân ca ca giật mình, lập tức kéo cô ta lại rồi gầm lên, “Người lên đây làm gì? Ai cho phép người nghe lén chúng ta nói chuyện? Đây là tác phong danh môn cha mẹ người dạy sao?”

“Nhân ca... người...” Lâm Nguyệt không ngờ Nhân ca ca lại mắng mình mà ngậy ngẳn cả người, có lẽ từ nhỏ đến lớn nàng chưa bị ai mắng bao giờ.

“Cút cho ta, người là thằng con bất hiếu, người thích hấn như vậy thì cút khỏi đây cho ta, ta không có đứa con bất hiếu như người...”

“Đừng...” Tiêu lão gia còn chưa nói xong đã bị tiếng kêu sợ hãi của ta cắt đứt, ta vọt tới quỳ xuống trước mặt hấn, cầu khẩn nói: “Xin lỗi, xin lỗi, là ta không tốt, xin người đừng đuổi Nhân ca ca đi...”

Tiêu Nhân ngăn người, lập tức chạy tới bên túm ta dậy, gầm lên: “Người bị điên à, tại sao cầu ông ta? Tại sao phải quỳ xuống xin ông ta? Người tiện như vậy sao, không biết nam nhân không được phép tùy tiện quỳ xuống sao!?”

Ta bị lời nói của Nhân ca ca làm ngẩn ngơ, mặc dù biết hẳn đau lòng ta, nhưng một chữ ‘tiện’ lại lơ đãng mà xuyên qua tim ta.

“Hắn điên? Hắn mới không điên, hắn sợ người bị đuổi đi sẽ không có tiền nuôi hắn.” Tiêu lão gia mỉa mai nói.

“Ta không có ý này... không có....” Ta bối rối lắc đầu phủ nhận.

“Ta... người...” Nhân ca ca nghi hoặc nhìn ta, rồi lại quay sang nhìn Tiêu lão gia.

Ta chợt hiểu mà nhìn về phía Nhân ca ca, trong mắt hắn viết rõ ràng hai chữ ‘hoài nghi’! Thì ra là tự ta đa tình, ta cười khổ yên lặng xoay người đi sắp xếp đồ đạc của mình.

Cont...

15. Chương 15

Thu dọn xong hành lý của mình, ta quay đầu lại nhìn Nhân ca ca đang ngơ ngác nhìn chăm chăm vào ta, trong lòng nảy lên một cảm giác không rõ. Từ đầu đến cuối, Nhân ca ca cũng không ngăn cản ta thụ dọn đồ đạc... mặc dù hẳn có ngăn trở thì hôm nay ta vẫn sẽ rời khỏi đây, nhưng ta luôn hy vọng hắn sẽ ngăn cản xin ta đừng đi hoặc sẽ cùng đi với ta... Có điều việc này cũng không xảy ra, Nhân ca ca chỉ yên lặng nhìn ta, ngay cả một câu đừng đi cũng không nói!

“Xong.” Ta cố tỏ ra ung dung thoải mái nhún nhún vai cười với hắn, “Có thể tiễn ta không?”

“...” Tiêu Nhân chỉ nhìn ta còn Lâm Nguyệt thì đứng đằng sau hắn, thường len lén trừng mắt với ta, ngay cả lão gia cũng xuất hiện ở cửa phòng... Mọi người yên lặng đến đáng sợ, ba người mang theo suy nghĩ khác nhau nhưng đều nhìn ta chăm chăm.

“Không được sao?” Ta cố nhịn đau lòng, miệng tươi cười nhìn Nhân ca ca, “VẬY chỉ ta cách bắt xe đi, bây giờ chắc vẫn còn xe nhỉ?”

“Đừng dài dòng nữa, bây giờ người cút ngay cho ta, muốn xuống núi thế nào là việc của người.” Tiêu lão gia không chịu được cảnh ta với Nhân ca ca nói chuyện liên tục một kích đánh nát giây phút an tĩnh này.

“... Ta tiễn người.” Nhân ca ca đi nhanh đến trước mặt ta, vươn tay cầm lấy hành lý rồi đi xuống lầu.

“Chân của người...” Bị mọi người bỏ quên, bác sĩ Sở đột nhiên mở miệng nói, “không được dính nước, ít đi lại thôi, nên nghỉ ngơi nhiều, hai ngày thay thuốc một lần.”

“Cảm ơn bác sĩ Sở.” Ta quay đầu mỉm cười nói cảm ơn, tâm lý lại biết rõ bắt đầu từ giờ, việc này chỉ có thể tự mình làm, sẽ không có ai nghiêm mật đôn đốc ta cẩn thận thế này, cẩn thận thế nọ; cũng không ai quan tâm đến vết thương của ta... Tất cả mọi chuyện phát sinh trôi qua, cuối cùng lại quay về điểm xuất phát ‘ta vẫn lẻ loi một mình’! Điểm duy nhất không giống chính là ta đã để rơi trái tim mình trên quảng đường đó rồi.

Nhân ca ca đã sớm đi xuống lầu, dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, ta chậm rãi bước xuống.

“Nhân ca ca!” Ta chạy đến bên cạnh hắn, cầm lấy bao hành lý của mình, “Không cần phiền toái, bây giờ cũng không muộn lắm, tự ta đi được...”

“Không được, ta tiễn...” Nhân ca ca còn chưa nói xong liền nghe thấy một trận ồn ào.

“Lâm tiểu thư ngắt rồi!”

“... Đi xem nàng một chút đi... hôm nay nàng... khóc.... rất thương tâm...”

“...” Nhân ca ca nhìn ta một chút, nắm tay buông lỏng rồi lại nắm chặt vài lần, rốt cục nói, “Người... cẩn thận, tới nơi gọi điện cho ta, đừng làm ta lo lắng.”

“Ta sẽ gọi.” Cảm giác mặt mình cười có chút chết lặng, có phải hai ngày nay ta đã quá vui vẻ, tại sao ta vẫn cứ cười? Nhân ca ca đã quyết định rồi, ta không thể trách cứ hắn. Đây là cục diện do chính ta tạo ra, ta

giấu diếm quá khứ chẳng những làm cho chính mình ăn quả đắng, lại còn làm thương tổn hai người vô tội, bây giờ tất cả thống khổ Nhân ca ca gây cho ta cũng chính là báo ứng của ta.

“Người đi dọc theo con đường này,... sẽ nhìn thấy... trạm xe...”

“Cảm ơn, ta biết rồi.”

“... Đừng giận Nhân ca ca... cho ta chút thời gian, ta muốn...”

“Ta biết, ta sẽ chờ mà!” Ta vẫn ôn nhu cười như trước.

.....

Dọc theo đường núi, ta cũng không đi xe mà chậm rãi đi trên con đường mà ngày hôm qua ta chưa đi hết...

“Người cần thời gian để quên những việc không vui”, ta tự nhủ thầm, “Ta đợi... sẽ đợi người cho ta kết quả, chờ người quên đi những việc không thoải mái giữa chúng ta, quên ta đã lừa gạt người... cuối cùng, quên đi... ta!”

Con đường núi ngoằn ngoèo dài dằng dặc cũng đủ để ta tỉnh táo suy nghĩ lại rất nhiều việc...

Bầu trời tối đen nay đã lại sáng lên, cuối cùng ta đã xuống đến nơi, đứng bên quốc lộ nhìn xe cộ đi lại... tinh thần ta bỗng hoảng hốt.

Bây giờ đi đâu đây?

Ta tự hỏi chính mình, mặc dù từ nhỏ ta đã là một tên cave hạ tiện, không giống những nam nhân bình thường khác ôm ấp phụ nữ, nhưng ta vẫn là một nam nhân, vì bảo vệ chút tôn nghiêm ít ỏi còn lại, ta quyết không trở về biệt thự của Nhân ca ca.

Dọc theo quốc lộ, trong lòng không ngừng suy nghĩ những nơi mình có thể đến... suy nghĩ một hồi lâu, cư nhiên vẫn không nghĩ ra một nơi nào.

“Két

” Một tiếng phanh xe khẩn cấp làm ta giật mình không nhẹ, đầu cũng vì âm thanh này mà đột nhiên tỉnh táo trở lại — Vương Tử Dạ, có lẽ hẳn là người duy nhất trong tình cảnh này còn đồng ý giúp ta. Nghĩ vậy, tâm tình u ám của ta có chút chuyển biến tốt đẹp.

Cont...

16. Chương 16

Ta bắt đầu tìm trạm xe bus, lại đột nhiên phát hiện mình hoàn toàn không biết nhà của Tử Dạ, từ hồi gặp bọn họ đến giờ ta vẫn ở bên Nhân ca ca, đừng nói địa chỉ nhà Tử Dạ, ngay cả số điện thoại của hẳn ta cũng không biết, chỉ biết hẳn làm cùng công ty với Nhân ca ca — Hoàn Vũ building.

Gọi một chiếc taxi đi đến công ty của bọn họ nhưng lại bị từ chối. Bất đắc dĩ ta nhìn mình một thân áo sơ mi mỏng, tay cầm một bọc quần áo, chân ta còn đang chảy máu, băng vải quấn quanh cũng nhiễm đỏ, lại còn không đi giày cho nên băng vải dính đầy đất... Cả người ta bần bần, hoàn toàn không giống kẻ có tiền để mà gọi xe taxi, nhìn tới nhìn lui chẳng khác gì một người làm thuê chạy trốn.

Xem ra chẳng có tài xế nào chịu chở ta đâu, nghĩ vậy ta cũng chấp nhận số phận. Mặc dù đi cả đêm khiến ta mệt mỏi không chịu nổi nhưng ta vẫn cố gắng kéo lê hai chân vừa đi vừa hỏi Hoàn Vũ building... Nhân ca ca chắc cũng không nghĩ đến việc trên người ta không có chút tiền nào, căn bản ta không muốn dùng tiền của hẳn, dùng những thứ không phải của mình làm ta cảm thấy rất bất an.

Ta đi từ hừng đông đến tối mịt, rốt cục cũng đến được cửa Hoàn Vũ building, chỉ có điều hình như mọi người đã tan sở rồi.

“Tìm ai?” Bảo vệ hỏi ta.

“Ta tìm... Vương Tử Dạ...” Vừa mới mở miệng ta đã bị tiếng nói khàn khàn của mình hù dọa. Một ngày rồi ta vẫn chưa uống chút nước nào, không có tiền, tất nhiên cơm cũng không có mà ăn, bây giờ ta chẳng khác gì một tên ăn mày.

“Vương tổng không có ở đây.” Giọng nói của bảo vệ vang lên.

“Vậy... ta có thể... đi vào trong chờ không...?”

“Không được! Quần áo không chỉnh tề không được phép vào Hoàn Vũ.” Bảo vệ có vẻ đã nhận định ta là một tên ăn mày hoặc là một tên kẻ trộm, hăn hung hăng trừng mắt nhìn ta, đại khái hăn đang suy nghĩ chưa từng thấy một tên trộm nào như ta đi.

Ta biết mình không thể đi vào nên lễ phép cảm ơn hăn rồi quay đi, tìm một góc nhỏ tối tăm, ta chậm rãi ngồi xuống co ro... chờ đợi.

Gió đêm lạnh lẽo khiến ta bất tri bất giác mà ngủ thiếp đi. Đi suốt một ngày hai đêm đã làm ta tiêu tan hết thể lực, cho dù bây giờ cảm thấy lạnh lẽo nhưng ta vẫn trầm lặng mà tiến vào mộng đẹp...

“Đứng lên, đứng lên...” Ta bị ai đó thô bạo đánh thức, vội vàng mở mắt ra, trời đã sáng rồi, đã tới giờ đi làm. Ta bị một dì quét dọn kêu: “Đây là chỗ ngủ của người sao? Tránh ra, tránh ra, đừng cản trở công việc của ta.”

“Xin hỏi... khụ khụ...” Ta chà xát thân thể lạnh lẽo của mình hỏi, “Vương tổng.... khụ... đã... đi làm chưa?”

“Người là ai?”

“... khụ khụ... ta là... bạn của hăn...” Chắc là do buổi tối trời lạnh cho nên ta ho không ngừng.

“Người?” Người phụ nữ kinh ngạc nhìn ta, “Vương lão bản có bạn như người sao?”

“... khụ khụ khụ...” Ta cũng không biết nên trả lời cô thế nào cho tốt.

“Tốt nhất người đi đi.”

Người của hai thế giới khác nhau, ngay cả muốn gặp mặt cũng khó khăn vậy sao, ta còn dựa vào cái gì để được ở bên cạnh Nhân ca ca chứ? Nghĩ tới đây, ta chậm rãi đi ra ngoài.

Ta rất đói bụng, cũng rất khát và mệt, nhưng điều kiện không cho phép ta nghỉ ngơi, ta chỉ có thể chậm chạp bước đi trên đường, nhìn đoàn xe cộ tới lui, tình cảnh quen thuộc lúc đầu lại xuất hiện trước mắt, trong óc ta đột nhiên toát ra rất nhiều giả thiết... Nếu như lúc đầu ta không bị bán đi, nếu như lúc đầu ta không trốn được, nếu như ta không ngã vào xe của Nhân ca ca... thật nhiều giả thiết xoay tròn trong đầu.

“Tiểu Quân?” Một chiếc xe dừng trước mặt ta, thì ra là Tử Dạ.

“Người hảo, lâu lắm rồi không gặp.”

“Thật là người sao?” Tử Dạ dừng xe lại, bước xuống kéo ta, “Sao người lại ở đây? Tiêu Nhân đâu?”

“Nhân ca ca? Hăn ở nhà.”

“Sao người lại lạnh thế này?” Tử Dạ cầm lấy tay ta hỏi.

“Ta chờ người cả đêm rồi.” Ta nói rất dễ dàng, tâm lý khổ sở càng lúc càng tăng, sự tự ti lại càng thêm mãnh liệt làm ta cơ hồ không dám ngẩng đầu lên.

“Cái gì? Người thật là, mau cùng ta trở về.” Tử Dạ nói xong liền kéo ta lên xe rồi phóng về nhà.

“Người có thể cho ta ở nhờ không?” Ta đột nhiên hỏi.

“Làm sao vậy? Chẳng lẽ người cãi nhau với Tiêu Nhân?” Tử Dạ nghi hoặc nhìn ta.

“Ta lừa các người.” Ta thản nhiên nói: “Ta là cave.”

“Két

~~” Tiếng phanh xe bén nhọn vang lên, Tử Dạ đỗ xe vào bên đường, nếu ta không cài đai an toàn chắc sẽ bị bay ra khỏi cửa sổ rồi, “Tiểu Quân... người...”

“Thật đấy! Cho nên không được ở đó nữa, người có thể cho ta ở nhờ không? Hay là bây giờ ta nên xuống xe?” Ta nói chuyện vô cùng lưu loát, như là đã luyện tập rất nhiều lần.

Tử Dạ không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào ta, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu.

Ta cũng nhìn Tử Dạ, trong mắt bình thản không một gợn sóng, nhưng tâm lý lại đang suy nghĩ hẩn im lặng nghĩa là ý gì.

“Thật ngại quá, quấy rầy người rồi.” Ta cởi dây an toàn ra rồi xuống xe, ta quyết định đem sự im lặng của hẩn thành từ chối, dù sao người có thể tiếp nhận hạng người như ta cũng chẳng nhiều lắm.

“Có việc gì về nhà nói tiếp.” Tử Dạ đột nhiên kéo tay ta lại, thắt dây an toàn, sau đó liền giẫm chân ga phóng về nhà.

Cont...

17. Chương 17

Ta đi theo Tử Dạ vào biệt thự của hẩn, nhưng vừa đến trước cửa ta lại đột nhiên đứng lại.

“Sao không vào?” Tử Dạ buông đồ đạc rồi quay đầu nhìn ta.

“Chân ta... rất bẩn!” Ta cúi đầu nhìn tấm thảm bằng nhung màu trắng như tuyết trong phòng khách của hẩn.

“Người...” Vừa định giáo huấn ta, Tử Dạ mới phát hiện ta không đi giày, chân quần băng gạc đã thấm đầy máu cùng đất cát.

“Sao lại thế này?” Tử Dạ kinh ngạc chạy đến trước mặt ta, rồi ôm lấy ta đặt lên ghế salon, “Sao chảy nhiều máu thế?”

“... Ta có thể ngủ được không...?”

“Người...”

“Đi bộ rất mệt đó.”

“Tiểu Quân, người...”

“Đường núi không dễ đi, nhưng phong cảnh rất đẹp.” Ta mỉm cười nhìn Tử Dạ, nhẹ nhàng thản nhiên như đang nói về chuyến du lịch của mình.

“Để ta bôi thuốc cho.” Tử Dạ khăn trương rửa sạch vết thương cho ta, còn ta thì dờ dẩn nhìn...

Tử Dạ cái gì cũng không hỏi, ta cũng không muốn nghĩ đến nó. Bây giờ ta cả ngày cũng chỉ ngồi trong biệt thự của Tử Dạ nhìn ra ngoài cửa, hoặc là xem báo chí cùng các loại tạp chí.

Khi nhìn thấy cái tit trên tờ báo, tự dưng ta lại nở nụ cười. Nhân vật lớn đúng là khác biệt, ngay cả việc nhỏ như hẹn hò cũng phải lên trang nhất. Ta nhìn hai người tươi cười thoải mái trong ảnh chụp, chớp mũi tự nhiên ngửi được mùi hạnh phúc của bọn họ, khác hẳn với ta, bọn họ nhìn rất xứng đôi vừa lứa, Lâm Nguyệt vui vẻ tươi cười chứng tỏ nàng đã chiếm được người nàng muốn.

Nhân ca ca chắc đang thử quên ta, ta là ngọn nguồn của phiền toái, muốn bắt đầu lại, quên ta là cách lựa chọn tốt nhất. Hy vọng hẩn có thể hạnh phúc, nếu như ta nhất định không có quyền lợi được hạnh phúc, vậy thì ta hy vọng Nhân ca ca có thể có được nó, hy vọng hẩn có thể hạnh phúc thay ta, có thể có được hai phần hạnh phúc...

Ta mỉm cười ngồi ở trên ghế nhưng khóe mắt lại rơi lệ. Cái loại đau đớn đến tận xương tủy này làm ta không cách nào thở được, ngực khó chịu đến phát hoảng, ta như một con cá thiếu dưỡng khí mà tựa vào ghế bất lực há miệng thở dốc, cố gắng hút thêm nhiều dưỡng khí hơn.

“Tiểu Quân!” Một thanh âm quen thuộc vang lên từ đằng sau, nhưng người đó không phải là Tử Dạ.

“... Cương ca ca?” Ta qua loa xóa nước mắt của mình, rồi quay đầu lại nhìn hẩn.

“Trời ơi! Nếu Tử Dạ không nói thì ta cũng không biết người đang ở đây.” Tiêu Cương vọt đến bên ta, sau đó ôm ta một cái thật chặt.

“Sao người lại tới đây?”

“Nói gì vậy, ta tìm người lâu lắm rồi. May mà Nhân không quay về biệt thự, mấy lần hần muốn gọi điện thoại cho người nhưng đều bị lão cha ngăn lại. Nếu không chắc hần sẽ nổi điên mà đi tìm người rồi.”

“... Gần đây, hần... vất vả không?”

“Đương nhiên, nhưng mà mỗi lần nhớ đến người là lại giận người.”

“Cảm ơn người, kỳ thật người không cần phải... gạt ta... Ta đã biết rồi, báo chí cũng đăng tin mà.” Ta vung tờ báo trong tay lên, ảnh chụp chiếm không ít diện tích mặt báo vẫn như trước mà đâm vào hai tròng mắt ta, “Hần ở bên cạnh ta sẽ không tươi cười vui vẻ như vậy đâu.”

“Tiểu Quân, người đừng nghĩ bậy bạ.” Tiêu Cương bị thái độ bình tĩnh của ta làm khiếp sợ.

“Ta không nghĩ bậy bạ, cũng không trách hần. Chính ta muốn đi, ngày đó cũng là ta tự yêu cầu được rời khỏi đó.” Tay ta đặt vào ngực, “Mục đích của ta là muốn hần có thể vui vẻ, mỗi một ngày đều hạnh phúc... Vô luận bên cạnh hần là ai, ta cũng chỉ muốn hần được hạnh phúc...”

“Tiểu Quân... người vừa khóc!” Cương ca ca đi tới bên cạnh ta, vươn tay xóa nước mắt trên mặt ta, cho đến lúc này, mặt ta mới cảm thấy lạnh lạnh.

“Ta không sao.” Ta nâng tay lau nước mắt, “Ta đáp ứng Nhân ca ca sẽ cho hần thời gian, ta đang đợi câu trả lời của hần, vô luận kết quả cuối cùng như thế nào, ta cũng có thể tiếp nhận. Ta cho hần thời gian đồng thời cũng tự cho mình thời gian chuẩn bị tốt tâm lý.”

“Đừng nghĩ vớ vẩn, Nhân sẽ không bỏ người đâu.”

“Ta biết, Nhân ca ca sẽ cho ta một đáp án.”

Cương ca ca khuyên bảo không hiệu quả liền ra về.

Từ đó về sau, trên báo chí bắt đầu xuất hiện ngày càng nhiều tin tức về hai nhà Tiêu Lâm hơn, ảnh chụp thân mật của bọn họ thường xuyên xuất hiện trên trang nhất các tờ báo lớn.

Quan hệ giữa bọn họ ngày càng phát triển tốt đẹp, ta cảm giác chính mình đã bị bọn họ bỏ quên thành một người không quan trọng. Chỉ có Cương ca ca thì thoảng rảnh rồi sẽ đến thăm ta, mặc dù ta đã bảo hần đừng nói ta đang ở nhà Tử Dạ cho Nhân ca ca biết, nhưng ta rõ ràng từ sau khi ta ra đi, Nhân ca ca sẽ không bao giờ đi tìm ta nữa.

Cont...

18. Chương 18

“Tử Dạ, ta có thể nhờ người một việc không?” Ở nhà Tử Dạ ăn không ngồi rồi đã ba tháng, đến bản thân ta cũng ngồi không yên, mỗi ngày đều nhàm chán, không có chuyện gì nên cả ngày ta đều nhớ đến Nhân ca ca, càng nghĩ tới trái tim ta càng hoảng, càng ngày càng cảm thấy không tin tưởng vào Nhân ca ca, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại cảm thấy áy náy, áy náy vì mình đã phụ lòng tín nhiệm của Nhân ca ca, cho nên ta quyết định một việc trọng đại.

“Cứ nói đi, giữa ta và người có gì mà phải nhờ vả?” Tử Dạ vừa mới về nhà nghe thấy liền cười nói.

“Ta muốn tìm việc!”

“...” Tử Dạ ngẩn ngơ, hiển nhiên đã bị quyết định của ta hù dọa: “Tiểu Quân ở nhà rất nhàm chán hả? Nếu không ta tìm thầy về tiếp tục dạy học cho người...”

“Ta muốn tìm việc, đến làm ở công ty của người!”

“Tiểu Quân... cái này... ta cũng hơi khó xử...”

“Xin người đó, Tử Dạ, làm gì cũng được, quét dọn cũng không sao...”

Tử Dạ nhìn ánh mắt chờ đợi của ta... cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Ba ngày sau...

Ta đi vào cổng công ty Hoàn Vũ, ta bắt đầu nhận công việc quản lý thang máy, mặc dù ta biết Nhân ca ca có thang máy riêng của tổng tài, nhưng ta vẫn hy vọng có một ngày nào đó ta có thể nhìn thấy hắn, ta chỉ muốn len lén nhìn hắn. Mặc dù biết rõ hắn sống rất tốt nhưng ta vẫn muốn tận mắt nhìn thấy hắn hạnh phúc, như thế ta cũng sẽ cảm thấy vui vẻ...

Ông trời dường như nghe được lời cầu khẩn của ta, rồi lại như muốn cố ý khảo nghiệm tình cảm của ta, cuối cùng ta đã gặp được Nhân ca ca, nhưng lọt vào tầm mắt lại là hình ảnh của hắn cùng Lâm Nguyệt đang cười đùa đi đến, Nhân ca ca trên tay cầm không ít túi đồ, chắc bọn họ vừa đi dạo phố về.

Thang máy chuyên dụng của Nhân ca ca đang bảo trì cho nên hắn mới cùng Lâm Nguyệt đi thang máy này... Lâm Nguyệt liếc mắt một cái liền nhìn thấy ta.

“Tiểu Quân? Sao người lại ở đây?” Đầu tiên sắc mặt Lâm Nguyệt tối sầm lại, sau đó lại giả bộ kinh ngạc.

“Tiểu... Quân...” Nhân ca ca cũng không có phản ứng mà chỉ ngơ ngác nhìn ta.

“Sao người lại ở đây?” Lâm Nguyệt nhiệt tình làm ta hơi bối rối.

“Ta... ta ở nhà... nhàn quá... cho nên.... muốn tìm.... việc làm....”

Lúc này sau lưng ta truyền đến tiếng nghị luận nhỏ giọng của mọi người, chắc chắn mọi người đã nghe về quan hệ giữa ta cùng Nhân ca ca và Lâm Nguyệt tiểu thư, ta lập tức đỏ mặt, cảm giác vô cùng xấu hổ, đây có lẽ chính là mục đích của Lâm Nguyệt đi, muốn ta không thể ở công ty được nữa.

Nhân ca ca đột nhiên kéo ta vào thang máy, cánh cửa thang máy đóng lại ngăn cản nụ cười trào phúng lạnh lùng của mọi người.

“Người thiếu tiền sao?” Giọng nói làm cho ta nhớ nhung ngày đêm chợt vang lên nhưng lại lạnh như băng.

“Không...” Lời giải thích của ta còn chưa ra khỏi miệng đã lại bị hắn cắt đứt.

“Không có tiền thì nói với ta, người chạy đến đây làm cái gì? Ai cho phép người tới?”

Tại sao lại là tiền? Xem ra Nhân ca ca đã cho rằng ta bám theo hắn là vì tiền rồi. Có lẽ chỉ có như vậy hắn mới có thể quên ta!

“Xin... xin lỗi... là ta... muốn tới.”

“Là Tử Dạ đưa người vào đúng không?” Giọng nói bén nhọn chói tai của Lâm Nguyệt vang lên, “Nếu không làm sao người vào đây được.”

Chắc nàng đang cười nhạo ta dễ tiện, nhưng mà so sánh với bọn họ, đúng là ta rất thấp hèn, ti tiện như bùn dưới đất.

“Người về trước đi, số tiền này người cứ lấy mà dùng.” Nhân ca ca lập tức móc ra một xấp tiền đưa đến trước mặt ta, thấy ta không nhận, nghĩ là ta chê ít, liền nói tiếp: “Không đủ buổi tối ta sẽ kêu người đưa đến biệt thự, người không cần tới.”

“... Ta biết... rồi...” Ta run rẩy chào Nhân ca ca rồi xoay người rời đi.

“Tiểu Quân.” Nhân ca ca xông lên kéo ta lại, là định xin lỗi ta sao?

“Cầm tiền đi.” Vừa nói hắn vừa nhét xấp tiền vào tay ta.

“Tiểu tiên sinh, ta không thiếu tiền, cảm ơn người.” Ta đem tiền đặt vào tay hắn, sau đó liền chạy nhanh ra ngoài.

“Tiểu Quân!” Hoàng hôn, âm thanh khẩn trương của Tử Dạ truyền vào lỗ tai ta.

“Tử Dạ, người đã về rồi, ta đã chuẩn bị cơm rồi đó, đến ăn đi.”

“Tiểu Quân, hôm nay...”

Tử Dạ còn chưa nói xong đã bị ta chặn đứt, “Hôm nay không có gì, là ta không tốt, làm cho Nhân ca ca mất mặt, trở thành trò cười cho cấp dưới.”

“Tiểu Quân?!” Tử Dạ nhìn khuôn mặt bình tĩnh đến đáng sợ của ta, tâm lý có chút bối rối.

Ta bình tĩnh chuẩn bị bữa cơm cho Tử Dạ nhưng lại chôn trái tim mình vào một góc tối tăm lạnh như băng... đó mới là nơi ta nên sống, còn nơi ấm áp này không phải là nơi ta có thể nghỉ chân, ngay từ lúc đó, ta đã có được đáp án ta muốn, rốt cục Nhân ca ca đã không phụ sự tín nhiệm của ta, cho ta một câu trả lời thuyết phục...

Cont...

19. Chương 19

“Nhân ca, chúng ta đi xem cảnh đêm đi, phong cảnh buổi tối ở đây đẹp lắm a!” Lâm Nguyệt kéo tay Tiêu Nhân, vẻ mặt đầy hạnh phúc.

“Tiểu Nguyệt, ngày mai ta đi cùng người được không? Hôm nay... ta muốn đi...”

“Đi gặp cái tên tiện nhân Hà Á Quân phải không?” Lâm Nguyệt đột nhiên lộ ra vẻ mặt dữ tợn, làm Tiêu Nhân vốn xem nàng như một thiên sứ thiện lương lại càng hoảng sợ.

“Tiểu Nguyệt, người...”

“... Xin lỗi... ta... ta chỉ vốn là... xin lỗi...” Lâm Nguyệt bất ngờ ý thức được mình lỡ mồm liền cúi đầu như một đứa bé mắc lỗi, cắn chặt môi dưới, nước mắt bắt đầu đảo quanh trong hốc mắt cố gắng không cho tràn ra.

“Không sao, không sao, là ta không tốt...” Tiêu Nhân nhìn Lâm Nguyệt ủy khuất mà sắp khóc, trong lòng một trận đau đớn, liền dang tay ôm nàng vào lòng, cẩn thận an ủi... Xem ra chuyện của Tiểu Quân để sau vậy...

Lâm Nguyệt trốn trong lòng Tiểu Quân không ngừng ghen ngào nhưng trong mắt nàng lại toát ra vẻ hung ác.

“Hà Á Quân, đừng trách ta tàn nhẫn, là người chiếm người của ta, cho nên mời người... đi tìm chết đi!”

Ngây ngốc mà nhìn bầu trời, ta ngồi trên xích đu ngoài hoa viên đung đưa, tờ báo trong tay bị gió thổi qua vang lên tiếng soàn soạt, nhưng tin tức Nhân ca ca dính hôn với Lâm Nguyệt ở trước mắt. Có lẽ ta nên nghĩ lại sau khi rời khỏi nhà Tử Dạ nên đi đâu thì hơn, dù sao ngày này cũng đến rồi.

“Hà tiên sinh, thư của ngài!” Người làm thuê đưa tới một bức thư không đề tên cho ta,

“Tiểu Quân, là ta... Nhân ca ca, ta muốn gặp người, xế chiều hôm nay được không? Ta muốn gặp người, ta ở địa chỉ XX phố XX chờ người!”

Nhìn thư của Nhân ca ca, trái tim ta vốn gần như thành tro nay lại bừng tỉnh, mặc kệ thế nào, dù là nỗi nhớ nhung hay ly biệt ta cũng muốn gặp người, muốn lập tức nhìn thấy người, Nhân ca ca.

Ta gạt Tử Dạ một mình đi gặp Nhân ca ca, ngồi trên xe, trái tim ta chưa từng kích động sốt ruột đến mức này, ta hận không thể lập tức gặp hân, nói cho hân biết ta nhớ hân rất nhiều.

Xe càng đi càng hẻo lánh, nhìn phong cảnh xa xa hai bên đường làm ta không khỏi nghĩ chuyện Nhân ca ca gặp ta cũng phải giấu diếm thế sao?

Đây là một nhà xưởng bỏ hoang, khi đứng ở cửa, trái tim ta bất an mà run rẩy, đây là cảm giác gì? Làm cho ta cơ hồ không có dũng khí mở cánh cửa sắt loang lổ rỉ sét ra.

“Kẹt...” Ta đẩy cánh cửa nặng nề.

“Hoan nghênh!” Khi vừa tiến vào trong, giọng nói lạnh lùng của Lâm Nguyệt đột nhiên xuất hiện bên cạnh ta.

“A!” Ta giật mình, lập tức muốn quay đầu chạy trốn, nhưng lại bị hai bóng đen ẩn ngả xuống mặt đất, “Buông ta ra.”

“Sao thế được?” Lâm Nguyệt giả bộ than sợ hãi, giống như đang cười nhạo ta ngây thơ vậy, “Thật vất vả ta mới ‘xin mời’ được người đến đây, nếu chiêu đãi không tốt thì thật có lỗi a.”

Ta cố hết sức ngẩng đầu, mấy người nam nhân vừa cao vừa vạm vỡ đè nặng ta, bọn họ đem tay ta vặn ngược ra sau lưng, đầu gối ấn xuống sống lưng ta, làm cho ta gần như không thể hô hấp.

“Tại sao? Lại... lừa gạt ta.... khụ khụ....”

“Bởi vì người vốn không nên tồn tại trong tim Nhân ca!” Khuôn mặt của Lâm nguyệt đột nhiên dữ tợn.

“...” Chẳng lẽ Nhân ca ca vẫn còn yêu ta? Cảm giác ngọt ngào không nói nên lời nẩy lên trong lòng làm cho ta gần như quên đi hoàn cảnh nguy hiểm lúc này.

“Cho nên, hôm nay ta muốn diễn một vở kịch. Ta muốn đem hình bóng của người hoàn toàn biến mất khỏi trái tim Nhân ca.... một chút cũng không để lại!”

Ta mở mắt nhìn Lâm Nguyệt đang điên cuồng, tâm lý âm thầm phỏng đoán ý đồ của nàng, nàng muốn giết ta? Chắc là không, nếu như vậy ngược lại sẽ càng làm Nhân ca ca nhớ ta hơn. Diễn kịch? Kịch gì? Diễn cho ai xem? Nhân ca ca cũng không ở chỗ này mà, cho dù nàng muốn diễn, cũng không có người xem, hơn nữa nàng muốn diễn trò gì mới làm cho Nhân ca ca chán ghét ta? Ta khẳng định sẽ không phối hợp với nàng...

Suy nghĩ của ta đang bay qua bay lại, rồi lại nghe Lâm Nguyệt lạnh lùng nói: “Thời gian vẫn còn sớm, chúng ta chơi trò chơi trước đi. Các người còn không làm?”

“Được!” Mấy tên nam nhân đang đè nặng ta đột nhiên hưng phấn kêu lên làm ta có chút dự cảm không tốt....

Cont...

20. Chương 20

Nếu như bây giờ có thể chết đi, ta sẽ tình nguyện đi tìm cái chết... Tại sao lại đối xử với ta như vậy? Ta đã làm gì sai mà trừng phạt ta như thế? Ý thức của ta trở nên hỗn loạn, những chuyện trong quá khứ không ngừng đan xen lẫn nhau...

Ồn ào quá! Bọn họ đang làm ồn sao? Ta không nhìn thấy Nhân ca ca, cũng không thấy lời hứa hẹn hạnh phúc của hắn lúc đầu, bây giờ ta chỉ nhìn thấy phân thân của nam nhân đang hỗn loạn trước mắt, cảm giác cái thứ xấu xí đó đâm lung tung vào trong miệng cùng thân thể ta — đau quá!

“Sảng không?” Lâm Nguyệt đi tới trước mặt ta, túm lấy tóc ta kéo mạnh lên. Hai mắt ta vô thức nhìn nàng, nhưng thực ra cũng chẳng phải là nhìn nàng.

“Ai! Vẫn chưa chơi xong nhưng cũng chẳng có thời gian nữa rồi, Nhân ca ca của người sắp đến rồi a...” Lâm Nguyệt cố ý lấy tay quét thứ chất dịch màu trắng sữa trên người ta rồi quơ quơ trước mắt, sau đó cắm thật mạnh vào trong miệng ta.

“A!” Lâm Nguyệt đau đớn hét lên, ngón tay trắng gầy của nàng xuất hiện một vết máu do bị ta cắn.

“Tiện nhân!” Lâm Nguyệt giơ tay lên định tát ta nhưng rồi lại dừng ở giữa không trung, “Để xem lát nữa ta trừng trị người như thế nào!” Dứt lời, nàng phẫn hận buông tay xuống.

“Ha ha....” Ta nở nụ cười, thanh âm khàn khàn, có lẽ lúc khẩu giao cho bọn người kia đã làm cổ họng bị thương, “Người đánh đi, tại sao không ra tay? Đánh đi!”

“Lau sạch sẽ cho hắn một chút, đừng để lại bất cứ dấu vết nào hết. Nếu không, các người cũng đừng nghĩ sống!”

10 phút đồng hồ sau...

Như chưa từng có chuyện gì xảy ra, toàn thân ta được rửa sạch sẽ, mặc một bộ đồ chỉnh tề, sau đó đứng ở trước mặt Lâm Nguyệt. Ta thậm chí còn không hiểu rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra nữa.

Lâm Nguyệt lôi một khẩu súng ra, nói: “Bây giờ chúng ta đã có thể bắt đầu. Kỳ thật ngươi không cần phải nói gì hết, cũng chẳng cần phải làm gì, chỉ cần ngoan ngoãn đứng đó là được rồi.” Khuôn mặt tươi cười của Lâm Nguyệt lúc này chẳng có lấy một điểm hiền dịu xinh đẹp động lòng người như mọi khi.

Nàng cầm súng chậm rãi đến gần ta, dùng súng chĩa vào đầu ta: “Thật muốn một phát bắn chết ngươi... nhưng làm thế thì quá có lợi cho tên tiện nhân này rồi, ta muốn ngươi sống không bằng chết...” Lâm Nguyệt đi tới trước mặt ta rồi nhẹ giọng nói.

Bên ngoài nhà xưởng truyền đến tiếng động cơ ô tô... Ta còn chưa kịp chú ý, chỉ thấy Lâm Nguyệt nở nụ cười âm trầm.

“Pằng!” Tiếng súng vang lên, trái tim ta đột nhiên run rẩy, trong não trống rỗng.

“Lâm Nguyệt!” Một tiếng hét to phần nộ xen lẫn hoảng sợ vang lên, ta bị một lực mạnh đẩy sang một bên. Từ đầu đến cuối, ta cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

“Ngươi sao rồi?” Giọng nói ân cần, hoảng sợ của Nhân ca ca vang lên bên cạnh. Là đang hỏi ta sao? Nhân ca ca thật ra vẫn rất quan tâm tới ta mà. Ta không muốn hấn lo lắng, cũng không muốn phá hủy mối quan hệ giữa Tiêu gia và Lâm gia nên ta định sẽ giấu diếm chuyện vừa mới xảy ra.

“Ta... không...” Ta vừa định trả lời hấn thì lại bị một tiếng khóc rống kéo thần trí của ta lại, ta nhìn thấy cái gì đây?

“Đau quá.... Nhân ca... ta đau quá...” Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Lâm Nguyệt tràn đầy nước mắt. Phần bụng của nàng đầy máu, tay nàng đang cố giữ chặt vết thương, nhưng máu vẫn không ngừng chảy ra, vốn là vết thương do bị súng bắn...

“Súng bắn?” Ta giật mình tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn tay của mình đang cầm một khẩu súng, là Lâm Nguyệt lúc bắn xong đã nhét vào tay ta. Đột nhiên ta hiểu rõ âm mưu của Lâm Nguyệt, ta muốn giải thích, giải thích rõ ràng cho Nhân ca ca nghe.

“Không phải ta, là do chính cô ta...”

“Chát!” Má bên trái của ta đột nhiên đau rát, một cái tát của Nhân ca ca đã tàn nhẫn đánh vào mặt ta, miệng cùng mũi đều đau, tai bên trái cũng ù ù, ngay sau đó từ khoe miệng, mũi và tai ta đều có một dòng chất lỏng màu đỏ chảy ra...

“Tại sao? Tại sao ngươi lại ác độc thế? Lúc đầu là ta có mắt như mù cho nên mới đi thích cái hạng tiện nhân âm hiểm độc ác như ngươi! Hà Á Quân, ta nói cho ngươi biết, từ giờ trở đi, tốt nhất là ngươi mỗi ngày nên thắp hương bái phật cầu cho ông trời phù hộ Lâm Nguyệt không sao... Nếu không, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết!” Tiêu Nhân hung tợn nói xong liền ôm Lâm Nguyệt đã hôn mê rồi đi... không hề quay đầu lại.

Ta vô lực nằm trên nền xi măng lạnh lẽo không nhúc nhích, nghĩ tới chuyện vừa xảy ra. Trước khi Nhân ca ca bước vào, Lâm Nguyệt đã tự nổ súng vào mình, rồi nhanh chóng nhét khẩu súng vào tay ta, còn nàng thì giả vờ bị thương mà té ngã ra ngoài, làm cho Nhân ca ca vừa vịn kịp ôm lấy.

“Sống không bằng chết? Sống không bằng chết!” Lại là bốn chữ này, ta không rõ bọn họ là muốn ta chết, hay là muốn ta sống để chậm rãi hành hạ ta. Bởi vì ta tiện, bởi vì ta không nên tồn tại trên cõi đời này, không nên chạy trốn khỏi Lam Nhan lâu, không nên gặp Nhân ca ca cùng Tử Dạ, không nên sống mấy tháng hạnh phúc đó, không nên mơ tưởng giấc mộng đẹp, không nên ảo tưởng có một ngày ta sẽ có được hạnh phúc... Đây đều là lỗi của ta, cho nên bây giờ ta mới bị trừng phạt.

Ta cố gượng dậy đi ra ngoài cửa. Bên ngoài trời đã khuya... ở vùng ngoại ô hoang vu này đã chẳng còn ai ngoài ta nữa, Nhân ca ca đã sớm ôm Tiểu Nguyệt của hấn đi bệnh viện. Nhưng ta không có chút sợ hãi nào, có lẽ sớm đã quen với bóng tối, hấn đây mới là nơi ta nên sống. Nếu như có thể, ta hy vọng không bao

giờ nhìn thấy thế giới này nữa, hẳn đối xử tàn nhẫn với ta, ta tình nguyện trốn trong thế giới tối tăm của mình, sống cùng với một chút ấm áp ảo tưởng của cuộc sống hạnh phúc đó...

Cont...

21. Chương 21

Mãi đến xế chiều ngày hôm sau ta mới về đến biệt thự của Tử Dạ...

Đi đến cánh cửa sắt của biệt thự, ta nhìn thấy ba cái ô tô đỗ song song ở bãi cỏ trống trước hoa viên, một cái là của Tử Dạ, hai cái còn lại ta chưa thấy bao giờ.

“Tử Dạ ở nhà sao? Có khách?” Ta vừa nghĩ vừa ấn chuông cửa.

Tiếng chuông còn chưa kịp vang lên, cánh cửa đã bị ai đó mở tung ra, Sở Phong vọt ra đầu tiên, kế đó là Tử Dạ.

“Thì ra là bọn hần!” Ta không khỏi cười khở. Người còn lại không cần nghĩ cũng biết là Tiêu Cương rồi, mà mục đích viếng thăm lần này của bọn họ hẳn là hỏi tội ta đi....

Ta hoàn toàn không có quyền được giải thích.

“Chát chát!” Hai cái bạt tai quất vào khuôn mặt vốn đã sưng đỏ của ta, ta choáng váng ngã xuống mặt đất, máu lại không khách khí mà chảy ra. Bây giờ có lẽ mặt ta chẳng khác gì một cái đầu heo rồi... trong lòng ta tự vui đùa chính mình.

“Nhân đối xử không tốt với người sao? Sao người lại muốn phá hoại hạnh phúc của hần?” Sở Phong kích động hét lên, hoàn toàn không có chút ưu nhã ngày xưa.

“Sở Phong, người làm gì thế?” Tử Dạ từ phía sau bước nhanh đến trước mặt ta, không chút khách khí mà đẩy mạnh hần một cái.

“Vương Tử Dạ, người có ý gì hả?” Sở Phong bị đẩy lui lại mấy bước mới đứng vững được, căm tức nhìn Tử Dạ.

“Sao người lại đánh Tiểu Quân? Trước khi sự thật được làm rõ, người có quyền gì mà đánh hần?” Tử Dạ khom lưng nâng ta dậy.

“Chuyện còn chưa đủ rõ ràng sao?” Sở Phong chỉ vào ta rồi nói tiếp, “Ngoài cái tên nam kỹ này ra, ai còn có thể nghĩ ra mưu kế ác độc như thế? Bây giờ Lâm Nguyệt bị thương nặng còn đang nằm ở bệnh viện, ta đánh hần thì sao chứ? Đánh hần đã là khách khí lắm rồi, nếu không phải nể mặt Nhân và Cương, ta đã báo cảnh sát bắt hần từ lâu!”

“Người có bình thường không hả?” Tử Dạ ôm chặt lấy ta tức giận trách mắng Sở Phong.

“Ta không bình thường?” Sở Phong nhìn Tử Dạ coi ta như bảo bối, “Là ta không bình thường hay người không bình thường? Người làm gì mà phải che chở cho tên hung thủ này? Hay người cũng bị hần mê hoặc rồi.”

Giây phút đấy, ta cảm thấy thân thể của Tử Dạ bỗng cứng đờ.

“Các người đừng cãi nhau nữa.” Tiêu Cương rút cục cũng từ phòng trong đi ra, trên tay cầm một cái vali nhỏ, chậm rãi đi tới.

“Cương, người tới đúng lúc, Tử Dạ có vẻ cũng bị cái tên nam kỹ này mê hoặc rồi, cứ nhiên che chở cho hần như vậy.”

“Tính mạng Lâm Nguyệt giờ đang bị đe dọa, vẫn còn trong phòng cấp cứu, Nhân bây giờ người không ra người quý không ra quý vẫn ở đó. Đạn bắn thủng tử cung của nàng, có lẽ cả đời này Tiểu Nguyệt không thể làm mẹ được nữa, kết quả này người hài lòng rồi chứ?” Mặt Tiêu Cương không chút thay đổi vừa nhìn ta vừa nói tình cảnh ở bệnh viện, cả ba người chúng ta nhìn hần, không rõ ý hần là gì.

“Bịch!” Tiêu Cương ném cái vali xuống trước mặt ta, “Bởi vì Tiểu Nguyệt xin tha cho người, cho nên chúng ta mới không tố cáo tội cố ý làm bị thương người khác của người, người đi đi, trong này là đồ đạc của người, cùng với một tấm ngân phiếu chưa ghi giá, đủ để người sống nửa đời còn lại.”

“Ta còn có thể nói gì sao?” Thẳng đến lúc này ta mới cẩn thận mở miệng hỏi, giọng nói khàn khàn khô khốc ngay cả ta cũng cảm thấy khó nghe vang lên.

“Hà Á Quân!” Sở Phong nổi điên lên, “Không ngờ người vô sỉ như vậy, đến nước này người còn muốn sao nữa? Người cút cho ta, cút!!!”

Nhìn Sở Phong hét khàn cả giọng cùng với Tiêu Cương lạnh lùng và vẻ mặt đành chịu của Tử Dạ, ta cũng không cảm thấy bất cứ cảm xúc gì.

“Cho ta... đi lấy một chút đồ!” Ta cố gắng dựa vào Tử Dạ để đứng dậy.

“Người thật sự quá tham lam.” Tiêu Cương lạnh lùng nói.

Ta không thèm để ý tới bọn họ, chỉ trực tiếp đi vào phòng.

“Ta đi với người.” Tử Dạ không để ý hai người kia tức giận liền chạy theo ta vào phòng.

“Người yên tâm... ta sẽ không trộm đồ của người đâu...” Mặc dù ta biết nói như vậy rất có lỗi với Tử Dạ, nhưng mà ta không cách nào khống chế được mà phun ra.

“Tiểu Quân! Ta... không phải ý này, người biết mà...”

Đi vào căn phòng từng ở, ta liền đi thẳng đến tủ quần áo lấy ra cái áo sơ mi, đó chính là áo của Nhân ca ca.

“Đây là?” Tử Dạ khó hiểu nhìn ta.

“Đây là thứ ta muốn mang.”

“Tiểu Quân, ở trong thành phố ta có một căn hộ, đây là chìa khóa, người cứ đến đó ở tạm trước đi, ta sẽ nghĩ biện pháp làm sáng tỏ sự thật rồi sẽ đưa người trở về.” Tử Dạ đột nhiên nhét cái chìa khóa vào tay ta.

“Người.... tin tưởng ta sao?” Ta có chút kinh ngạc hỏi.

“Ta chưa từng nghi ngờ người” Tử Dạ nhẹ nhàng xoa đầu ta, “Dù sao, Tiểu Quân của ta thiện lương như vậy, sao có thể làm hại người khác chứ.”

“Cảm ơn!” Ta nhào vào trong lòng Tử Dạ, từ sâu trong đáy lòng cảm ơn hần, cảm ơn hần ở trong hoàn cảnh này vẫn tin tưởng ta vô điều kiện.

“Tiểu Quân thật sự rất ngốc, người cứ ở căn phòng kia của ta, sẽ không ai quấy rầy người, hơn nữa ta muốn điều tra sự thật... còn cần Tiểu Quân giúp đỡ.” Tử Dạ vỗ nhẹ lưng ta như đang dỗ dành con nít vậy.

“Tử Dạ!” Ta khấn trương nhìn hần, “Ta chỉ muốn các người tin tưởng ta, ta không có làm, về phần là ai... cũng đừng truy cứu nữa... có được không?”

“Tiểu Quân, nếu như không tìm ra sự thật, người sẽ vĩnh viễn mang cái tội danh này, sẽ không ai chịu tin tưởng người vô tội, mà Tiêu Nhân cũng sẽ hận người suốt đời, quan hệ của các người cũng sẽ kết thúc.”

Ta không cách nào khống chế được run rẩy, mỗi một câu nói của Tử Dạ như từng mũi kim đâm vào trái tim ta.

“Tử Dạ...” Ta cố gắng để mình bình tĩnh lại, “Từ cái ngày đầu tiên ta đến nhà người... chuyện của ta cùng Nhân ca ca cũng đã... kết thúc. Nhưng ta vẫn thương hần, vẫn rất yêu hần... cho nên, ta hy vọng cả đời này hần có thể sống một cuộc sống bình an, vui sướng, có một người yêu hần, chăm sóc hần... có sự nghiệp thành công, gia đình hạnh phúc.... có thể sung sướng đến già...”

“Vậy còn người?” Tử Dạ cảm thấy điềm chẳng lành vội vàng hỏi: “Người ở đâu? Lúc Nhân sống một cuộc hạnh phúc thì người ở nơi nào? Người đã từng nghĩ tới cuộc sống người sẽ phải trải qua như thế nào chưa?”

“Ta?” Câu hỏi của Tử Dạ làm ta cảm thấy rất khó trả lời, “Ta ở đâu ư?” Ta chưa từng nghĩ đến tương lai của mình, cho dù là ở bên cạnh Nhân ca ca.

Mặc dù hần hứa hẹn cả đời với ta, nhưng ta chỉ biết quý trọng những giây phút trước mắt. Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng có cái gì hoàn toàn thuộc về ta, cho nên ta càng quý trọng những giây phút này hơn, quý trọng từng giây từng phút hần thuộc về ta, bởi vì ta không biết một khắc sau hần có còn thuộc về ta nữa hay không.

“Đương nhiên ta sẽ tìm một công việc thích hợp để nuôi sống bản thân.” Ta không muốn làm Tử Dạ lo lắng thêm nữa.

“Tốt lắm, để ta đưa ngươi vào thành phố trước. Đi nhanh nào, thời gian không còn sớm nữa.”

“Ừ!” Ta ôm chặt cái áo sơ mi của Nhân ca ca rồi bước theo sau Tử Dạ.

Nếu như hỏi ta có thể lưu lại kỷ niệm gì về mối tình với Nhân ca ca không? Ta nghĩ có lẽ chỉ có cái áo sơ mi này làm bạn với ta vĩnh viễn mà thôi.

Ta lại càng cách xa Nhân ca ca rồi, kế hoạch đuổi ta ra khỏi thế giới của Nhân ca ca mà Lâm Nguyệt cố gắng dần dựng đã thành công một cách hoàn hảo.

Cont...

22. Chương 22

Ta sống ở căn hộ trong thành phố của Tử Dạ đã mấy tháng, gần như ngày nào ta cũng ở trong nhà, đại khái là do sự việc lần trước đã kích ta quá lớn. Trong thời gian đó, Sở Phong có tới tìm ta, nói cho ta một số tin tức dở khóc dở cười, đó là tử cung của Lâm Nguyệt bị thương quá nghiêm trọng, bác sĩ đã chính thức nói nàng không thể làm mẹ được nữa. Có lẽ chính cô ta cũng không nghĩ vết thương lại nghiêm trọng đến thế, cái này có được tính là quả báo không?

Nhưng mà hôm nay, ta đã nhìn thấy một tin tức rung động đất trời trên báo, cụ thể nội dung chỉ nói đến hai người từ nhỏ là thanh mai trúc mã, lưỡng tình tương duyệt, rốt cục quyết định năm nay sẽ kết hôn. Buổi tối hôm qua, tại biệt thự Tiêu gia đã cử hành bữa tiệc đính hôn long trọng.

Ta an tĩnh nhìn tờ báo, tâm lý cũng rất bình tĩnh, bình tĩnh làm cho chính ta cũng cảm thấy đáng sợ. Chẳng lẽ ta không còn yêu Nhân ca ca nữa? Đây là điều ta không bao giờ nghĩ đến, ta biết rõ ràng mình yêu Nhân ca ca đến mức nào, ta thậm chí còn mong hôm nay chưa từng nhìn thấy cái tin này, nhưng mà ta đã thấy, tin tức đó không phải sẽ làm ta cảm thấy đau khổ không chịu được sao? Tại sao bây giờ ta hoàn toàn không cảm thấy khổ sở chút nào? Ta đỡ đầu cầm tờ báo vào phòng ngủ, toàn thân buông lỏng ngã vào giường, trong thâm tâm cũng không ngừng nghĩ tới nếu hôm nay không biết tin tức này thì tốt biết bao...

“Tiểu Quân... Tiểu Quân...” Ta bị giọng nói ôn nhu của Tử Dạ đánh thức.

“Tử Dạ...” Ta mơ mơ màng màng mở mắt ra, trời còn chưa sáng, trong phòng tối om, cũng không biết muộn thế này Tử Dạ đánh thức ta có chuyện gì.

“Rốt cục ngươi cũng tỉnh dậy!” Thanh âm kích động của Tử Dạ từ bóng đêm truyền đến.

“Tử Dạ... đừng âm ỉ... ta muốn ngủ...” Ta trở mình vào trong, quyết định tiếp tục ngủ, “Có việc chờ trời sáng... ta tỉnh lại đã... hơn nữa...”

“Hà Á Quân!” Tử Dạ có chút phẫn nộ gầm nhẹ.

“Gì chứ...” Tử Dạ rất ít khi tức giận với ta, hần phẫn nộ gọi đầy đủ họ tên của ta ra khẳng định là có chuyện lớn.

“Ngươi ngủ ba ngày rồi.” Tử Dạ có chút run rẩy, “Ngươi còn muốn ngủ đến khi nào?”

“... Ba ngày?!” Trong nháy mắt ta tỉnh táo trở lại, lập tức xoay người ngồi dậy, cố gắng vươn tay tìm Tử Dạ.

“Ngươi làm gì vậy?”

“Tại sao không bật đèn lên? Ta dậy rồi mà.” Ta oán giận mắng Tử Dạ.

“Bật đèn?” Giọng nói của Tử Dạ đầy kinh ngạc, “Bây giờ đang ban ngày, bật đèn làm gì?”

Vừa nghe thấy Tử Dạ trả lời, trong đầu ta âm lên một tiếng.

“Bây giờ... đang là... ban ngày sao....?” Toàn thân ta đột nhiên lạnh lẽo.

“Tiểu Quân...” Tử Dạ cũng khấn trương, ta cảm thấy giường lõm xuống, Tử Dạ đã ngồi xuống trước mặt ta.

“Trời....” Một lát sau, Tử Dạ hoảng sợ kêu lên, ta chưa từng nghe một người ưu nhã như Tử Dạ kêu kinh khủng như vậy.

“Tử Dạ...” Trong lòng ta có một dự cảm không tốt.

“Tiểu Quân.... tiểu Quân.... người.... người....”

“Ta.... ta... không phải sẽ mù chứ....?”

“Sẽ không đâu, Tiểu Quân, không đâu. Người chỉ là tạm thời không nhìn thấy thôi, người không sao đâu.” Tử Dạ ôm chặt lấy ta như muốn truyền thêm dũng khí cho ta.

“Ta không sao.” Ta an ủi lại Tử Dạ, “Ta không sao, thật đấy, một chút cũng không buồn. Ta còn cảm thấy như vậy tốt hơn, cho nên người cũng đừng khổ sở vì ta có được không!”

“Tiểu Quân, sao ta có thể không buồn đây? Người... người biến thành như vậy.... sao lại... chuyện này sao lại phát sinh chứ...” Tử Dạ hết sức ảo não nói, “Nhưng mà không sao, ta sẽ chữa cho người, ta sẽ tìm hết biện pháp để người nhìn lại, người yên tâm, ta nhất định sẽ... Ta cũng nên đi tìm Sở Phong, người đừng chạy lung tung, biết không? Bây giờ ta sẽ gọi người tới chăm sóc cho người, người cứ ngoan ngoãn ở đây cho ta.”

“Tử Dạ!” Ta kéo tay hắn, “Ta không sao, người đừng đi đâu, ở bên ta là được rồi.”

Ngay lúc Tử Dạ định trả lời ta thì người làm thuê trong nhà mang lên một phong thư — đó là thiệp cưới, thiệp cưới của Nhân ca ca cùng Lâm Nguyệt. Sau khi từ miệng Tử Dạ biết được đó là thiệp cưới, ta không khỏi cảm thấy may mắn vì hai mắt ta đã không nhìn thấy thứ sẽ làm ta thống khổ đến chết đó.

Ông trời chắc đã nghe được lời cầu khẩn của ta rồi, có phải ta nên cảm tạ ông trời hay không?

Cont...

23. Chương 23

Trong phòng khách quý của công ty trang sức, nữ nhân viên bán hàng đang cẩn thận giới thiệu từng loại nhẫn cưới cho Lâm Nguyệt và Tiêu Nhân.

“Nguyệt, người nhanh lên chút nào, lát nữa chúng ta còn phải đi xem áo cưới nữa, đừng phí nhiều thời gian ở đây, thử áo cưới lâu lắm đó.” Tiêu Nhân sủng nịch xoa xoa mặt Lâm Nguyệt.

“Đừng giục ta mà.... cái nào cũng đẹp, ta không biết nên chọn cái nào, người lại chẳng chịu giúp ta, hỏi người thì người đều nói đẹp hết, không giúp ta thì đừng có phá đám nha.” Lâm Nguyệt giả vờ tức giận, cái miệng hồng mềm mại cong lên.

“Rồi rồi, người thiệt là....” Tiêu Nhân cười nhìn Lâm Nguyệt, im lặng không nói nữa, mặc kệ nàng chọn lựa cái nhẫn kim cương mà nàng thích nhất.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nguyệt đang không ngừng thay đổi trông thật đáng yêu, đột nhiên trước mắt Tiêu Nhân lại hiện lên hình bóng làm hắn rung động — Hà Á Quân.

Hắn bây giờ sao rồi? Lúc ấy mình quá tức giận đã tàn nhẫn đánh hắn, làm lỗ tai hắn còn chảy ra máu.... bị thương có nặng không?

Tiêu Nhân bắt đầu hoảng lên, sốt ruột tới mức suýt bỏ lại Lâm Nguyệt ở lại mà phóng xe đi tìm ta... nhưng mà... hắn đột nhiên nhớ tới khuôn mặt gào khóc của Lâm Nguyệt, đặc biệt là lúc nàng biết mình không thể làm mẹ nữa, nàng sững sờ, hoảng sợ mở to hai con mắt, trong con ngươi đen tràn đầy không tin...

“Này! Ngu ngốc!” Lâm Nguyệt dùng sức đẩy đẩy Tiêu Nhân, trong mắt lóe ra vài tia nham hiểm, nàng biết, biết rõ ràng, Nhân ca ca đang nghĩ đến ta.

“Hả? Chọn được rồi sao? Chúng ta đi xem áo cưới thôi.” Tiêu Nhân nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài.

“Người đang nghĩ đến hấn đúng không?” Lâm Nguyệt phần nộ tới mức không thềm khổ cực duy trì hình tượng nữa, trực tiếp quay về hướng Tiêu Nhân hét lên: “Hấn hấp dẫn người vậy sao? Ngay cả lúc đi chọn nhẫn cưới với ta mà người cũng nghĩ đến hấn.”

“Nguyệt, người sao vậy?” Tiêu Nhân đột nhiên phát hiện bản thân không thể kiềm chế nổi nhớ nhung về ta mà thể hiện hết lên mặt, hấn vội vã chạy đến bên Lâm Nguyệt, ôm cổ nàng:

“Xin lỗi, ta cũng không muốn nghĩ tới, đặc biệt là khi hấn đã thương tổn người như vậy.”

Tiêu Nhân nâng mặt Lâm Nguyệt lên, nhìn thẳng vào con người ngập đầy nước:

“Ta có lẽ đã xem thường mức độ ảnh hưởng của Tiểu Quân với ta, dù sao ta đã từng yêu hấn như vậy, thể mà hấn lại lừa gạt ta... Ta thừa nhận đến bây giờ ta vẫn chưa thể hoàn toàn quên hấn...”

“Ta là gì của người? Chỉ là một thể thân người tùy tiện kiếm được thôi sao? Chúng ta không phải muốn làm bạn đến già ư?” Rốt cục, Lâm Nguyệt tủi thân không khống chế được nước mắt nữa.

“Đương nhiên người sẽ cùng ta làm bạn đến già, là người phụ nữ duy nhất của ta.”

“Đúng vậy... nhưng hấn lại là nam nhân duy nhất của người chứ gì.”

“Nguyệt, người nghe ta nói hết đã.” Tiêu Nhân cắt ngang lời nói của Lâm Nguyệt, “Cho ta thêm chút thời gian nữa, ta sẽ quên hấn hoàn toàn, người yên tâm, ta sẽ yêu người cả đời.”

Lâm Nguyệt hiển nhiên hài lòng với câu trả lời này, rốt cục cũng nở nụ cười, hai người cầm nhẫn cưới đi ra khỏi cửa hàng. Chỉ là trong lòng Tiêu Nhân có một cảm giác kỳ lạ nào đó.... hình như có lần hấn cũng đã nói ra câu này.... nghĩ không ra, có lẽ là nằm mơ đi.

“... Ta yêu người, người phải nhớ thật kỹ!”

“Mặc dù ta bây giờ chưa thể chấp nhận, nhưng cho ta chút thời gian, ta sẽ quên những chuyện không vui giữa chúng ta, ta yêu người, người phải nhớ thật kỹ!”

“Ta yêu người, người phải nhớ thật kỹ!”

“Ta yêu người, người phải nhớ thật kỹ!”

“Tiểu Quân, Tiểu Quân...” Tử Dạ nhẹ nhàng lay lay ta.

“Nhân... ca ca.... đừng... ầm ĩ.... ta....” Ta mơ màng nói.

“Mau đứng dậy.”

“... Tử Dạ...”

“Sao? Nhớ lại quá khứ à?”

“... Ừm... Nhân ca ca... rất ôn nhu.... Ha ha, thôi đừng nhắc tới nữa.”

“Tốt lắm, Tiểu Quân, người thành thật nói cho ta biết, ngày đó tại khu nhà xưởng bỏ hoang đó, ngoài Lâm Nguyệt ra vẫn còn những người khác nữa, đúng không?”

“...” Ta giật mình, “Người khác...” Ta lập tức nhớ ra những người đã đem ta đặt dưới thân, ta biết Tử Dạ nói người khác chính là bọn người của Lâm Nguyệt.

“Không có... không có ai cả...”

“Tiểu Quân, tại sao muốn gạt ta? Không chịu nói thật, ngày đó rõ ràng còn có người khác, hơn nữa...”

“Không có!” Ta thét lên.

“Tiểu Quân...” Tử Dạ mạnh mẽ ôm lấy ta, “Ta không biết người sợ cái gì, nhưng xin người hiểu rõ... ta không bao giờ muốn người bị tổn thương.”

“Tử Dạ...” Ta chậm rãi ôm lại Tử Dạ, “Nếu như... người biết chút gì rồi thì xin người hãy giữ bí mật, nếu như... nhất định phải có người thống khổ, chỉ cần một mình ta là được rồi, như vậy có thể đổi lại hạnh phúc cho bao nhiêu người...”

“Tại sao người phải chịu thống khổ? Tại sao, tại sao? Tại sao người phải chịu bất hạnh một mình còn bọn họ lại được sống hạnh phúc, hoàn toàn không biết người nỗ lực thế nào, cũng không nhìn thấy người ủy khuất tủi thân ra sao, lại còn trách cứ người, bắt người gánh chịu một tội danh mà người không làm?”

Tử Dạ ôm chặt lấy ta, cơ hồ suýt nữa bẻ gãy ta, nhưng đột nhiên ta lại cảm giác trên lưng ta có giọt nước ấm áp rơi vào... Tử Dạ... Hắn khóc sao? Vốn là khóc vì ta sao?

“Không ổn rồi, Vương tiên sinh.” Người làm thuê đột nhiên cầm điện thoại từ dưới lầu chạy lên, “Tiêu tiên sinh cùng Lâm tiểu thư bị tai nạn xe rồi!”

Đầu óc ta trở nên trống rỗng, “Tai nạn xe! Tai nạn...” Nhân ca ca đã xảy ra chuyện.

“Tiểu Quân, đừng kích động, ta lập tức đi xem sao.” Tử Dạ cũng hiểu được chuyện lần này rất lớn, vội vàng trấn an ta, sau đó lái xe đến bệnh viện.

“Ai là người nhà của bệnh nhân?” Bác sĩ từ phòng phẫu thuật chạy ra, “Bệnh nhân nữ cần truyền máu gấp.”

“Ta ta... nàng nhóm A, ta cũng A...”

“Tốt, chuẩn bị truyền máu, nhanh lên.”

.....

Từng giây trôi qua, tất cả đều lo lắng chờ đợi kết quả, kể cả ta.

Rốt cục, đèn ở phòng phẫu thuật cũng tắt... bác sĩ dẫn đầu đi ra, nhìn đoàn người đang lo lắng rồi bắt đầu đi lác đác...

Cont...

24. Chương 24

“Bác sĩ... con trai và con dâu ta...” Tiêu lão gia vội vã chạy đến trước mặt bác sĩ.

“Tiêu lão gia, Tiêu tiên sinh bị mảnh thủy tinh vỡ của cửa kính đâm vào mắt... giác mạc... bị thương nghiêm trọng... cho nên...”

“Cho nên hắn sẽ mù đúng không, có đúng không?” Tiêu lão gia hét ầm lên với bác sĩ, “Người trả lời ta, trả lời ta.”

“... Đúng vậy!” Bác sĩ bắt đầu đi lên tiếng trả lời, “Tiêu tiên sinh bây giờ hai mắt đã bị mù, cần có người hiến giác mạc hắn mới có hy vọng nhìn thấy ánh sáng.”

“... Vậy... ta...” Tiêu lão gia thừ người ra, sững sờ lùi về đằng sau vài bước mới có thể đứng vững được.

“Con gái ta đâu? Con gái ta sao rồi?” Lâm phu nhân trong mắt tràn đầy hy vọng hỏi.

“Lâm tiểu thư bất hạnh bị tổn thương xương sống, cho nên... Lâm tiểu thư... đã bị cao vị tê liệt.”

“Cao vị tê liệt? Là sao, ta không hiểu, không hiểu, người nói cho ta biết, nàng có sao không, hả? Hả?”

“Nói đúng hơn là sau khi Lâm tiểu thư bình phục, ngoại trừ có thể di chuyển đầu một chút, còn lại hoàn toàn bị liệt. Hơn nữa vì Lâm tiểu thư lúc tai nạn bị bắn ra ngoài, đầu đập xuống đất cho nên nàng bị chấn thương sọ não, cụ thể tình hình thế nào cũng rất khó nói, phải chờ bọn họ tỉnh lại mới biết chính xác được.”

“Ta muốn chuyển viện, chuyển viện.” Lâm phu nhân điên cuồng quát lên, “Ta muốn bác sĩ tốt nhất, bệnh viện tốt nhất, người là đồ lang băm nói vậy! Ta không tin! Một chữ ta cũng không tin!”

“Lâm phu nhân, xin người đừng lớn tiếng như vậy, nơi này là bệnh viện.” Bác sĩ đau đầu nhắc nhở vị phu nhân cơ hồ đã mất đi lý trí kia.

“Để ta... nhìn con ta một chút...” Tiêu lão gia đột nhiên lên tiếng.

“Tiêu lão gia, người bệnh vẫn còn trong giai đoạn nguy hiểm, không thể gặp khách được. Tốt nhất các người nên về nghỉ ngơi chuẩn bị, dù sao sau này chăm sóc người bệnh sẽ rất vất vả.”

“Ta... không thể... ở lại... cùng hần sao?”

“Tiêu lão gia, ngài yên tâm, chúng ta sẽ chăm sóc bọn họ, dù sao bệnh viện này cũng là tốt nhất ở đây, các y tá sẽ tận tâm chăm sóc, ngài cùng Lâm phu nhân cứ yên tâm.”

“Cha, chúng ta nên về thôi.” Tiêu Cương tiến lên đỡ lấy Tiêu lão gia.

Hai gia đình lui thủi rời khỏi bệnh viện.

Ngay sau khi nghe Tử Dạ báo tin, cả người ta choáng váng sững sờ ngồi yên đến tận bây giờ.

Tại sao lại thế?

Trong lòng ta điên cuồng hét lên. Nhân ca ca bị mù, làm sao hần có thể chịu nổi đả kích thế này chứ. Nếu hần không thể tìm được giác mạc thích hợp, vậy cả đời sẽ sống trong bóng tối sao, vậy có khác gì không có tương lai nữa.

“Tiểu Quân, đừng suy nghĩ nhiều quá.” Tử Dạ ngồi xuống bên cạnh nhẹ giọng an ủi ta.

“Tử Dạ, nếu như Nhân ca ca không thể nhìn được nữa, hần sẽ sống sao đây?”

“Tiểu Quân... sẽ không sao đâu, Tiêu gia sẽ dốc hết sức chữa trị cho hần, người cứ yên tâm.”

“Ta là nói nếu như... Tử Dạ, người nói đi, nếu như Nhân ca ca không thể nhìn được nữa, hần sẽ ra sao?”

“Tiêu gia sẽ tìm một người kế thừa khác, chắc sẽ là Tiêu Cương.”

“Còn sao nữa?”

“Không còn, nếu như Tiêu gia tìm người thừa kế khác, Nhân sẽ không còn chút tiền đồ nào cả.”

“Không thể được!” Ta kích động đứng lên, “Nhân ca ca sao có thể sống một cuộc sống ảm đạm u ám đó chứ, hần có năng lực, có lý tưởng, sao có thể cứ mất đi như vậy được, không thể, tuyệt đối không thể.”

“Người đừng kích động.”

Ta khấn nguyện như một con ruồi không đầu chạy tới chạy lui, suýt chút nữa đụng cả vào đồ đạc, Tử Dạ thấy vậy vội vàng kéo ta ngồi vào ghế salon.

“Tử Dạ, ta biết người có cách, đúng không? Có đúng không? Người mau nói cho ta biết, làm thế nào mới có thể chữa được cho hần?”

“Chỉ có cách chờ ai đó tự nguyện hiến giác mạc thôi, chưa kể còn phải thích hợp với Nhân.”

“Giác mạc, giác mạc...” Ta như nổi điên mà không ngừng lặp đi lặp lại, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, vội vàng kéo tay Tử Dạ rồi hét lớn, “Có phải có giác mạc thì Nhân ca ca mới có hy vọng sáng mắt, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Thế thì dùng của ta đi, không phải bác sĩ nói giác mạc của ta rất tốt sao, ta không nhìn thấy bởi vì do tâm lý của ta, cho nên ta có thể tặng Nhân ca ca giác mạc của ta, Tử Dạ, có được không?”

“Sao thế được!” Tử Dạ giận dữ hét lên với ta, “Người còn có hy vọng phục hồi, sẽ có một ngày người lại nhìn được thế giới này, ta không cho phép người làm vậy!”

“Tử Dạ, người không hiểu Nhân ca ca có ý nghĩa như thế nào đối với ta đâu. Từ nhỏ ta đã bị chính ba mẹ đẻ của mình bán cho Lam Nhan lâu, ta đã từng chạy trốn rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng bị bắt lại, tuy

vậy không hiểu sao ta vẫn hy vọng, cứ hy vọng rồi lại bị hành hạ liên tục mà vỡ nát, cái cảm giác rơi vào địa ngục hắc ám vô tận đó, người có biết không?”

“Tiểu Quân, đừng... đừng nói nữa.”

“Người để ta nói hết.” Ta cắt ngang câu nói của Tử Dạ rồi tiếp tục nói, “Có lẽ ta cứ chấp nhận số mệnh thì sẽ không phát sinh chuyện ngày hôm nay, nhưng mấy năm gần đây, cứ có cơ hội ta lại chạy trốn, cho đến khi gặp người và Nhân ca ca... Đôi khi ta nghĩ, nếu ta không gặp các người thì bây giờ ta sẽ ra sao? Nhưng các người lại xuất hiện, người giống như bằng hữu, như người thân của ta, chăm sóc ta, rất tốt với ta, còn Nhân ca ca lại như ánh sáng, như vị thần cứu vớt đời ta, vươn tay dẫn ta đến ánh sáng hạnh phúc... cảm giác khi đó... thật sự rất vui vẻ... tựa như một người sắp chết đuối đột nhiên tóm được khúc gỗ vậy.”

“Ta biết... Nhân đối với người quan trọng đến mức nào.... cho nên ta...”

“Ngay lúc ta tưởng mình đã đến gần với hạnh phúc, thì hần lại nói cho ta biết... ta không xứng có được hạnh phúc đó, tất cả là do ta mơ tưởng... mà Lâm Nguyệt chỉ là giúp hần đuổi ta về nơi xứng với ta mà thôi...”

“Tiểu Quân... Tiểu Quân... Tiểu Quân...” Tử Dạ thống khổ không ngừng gọi tên ta.

“Nhưng ta vẫn thương hần, hần cho ta một khắc hạnh phúc, nhưng đáng giá để ta vì hần nỗ lực tất cả, cho nên Tử Dạ, xin người thành toàn cho ta được không?”

“Ta... ta làm sao có thể... không được...” Tử Dạ thì thào tự nói.

“Chỉ có như vậy ta mới có thể vĩnh viễn được ở bên hần, có đúng không?” Ta thỏa mãn mỉm cười.

Cont...

25. Chương 25

“Ầm ỳnh...” Trong căn phòng bệnh cao cấp không ngừng truyền ra âm thanh đập bể đồ đạc.

“Nhân, người đừng như vậy, chúng ta sẽ tìm được giác mạc, người yên tâm, người sẽ nhanh khỏi thôi.” Cương nhìn người trước mặt đang nổi điên như một con sư tử, vội vàng cố gắng an ủi.

“Người đừng có ở đây mĩa mai, cút ngay cho ta, người bị mù cũng không phải người.” Nhân đột nhiên như nhớ tới điều gì, âm trầm nói: “Ta mù, không phải người rất vui sao?”

“Vui? Tại sao ta lại vui?” Cương choáng váng mặt mày hỏi lại.

“Bởi vì người có thể kế thừa tất cả của Tiêu gia, có phải không, phải không?”

“Nhân...” Cương phẫn nộ nói: “Ta biết tâm tình người không tốt, cho nên không so đo với người, chờ người khỏe lại, nhất định ta sẽ đập người một trận.”

Trong chốc lát, từ phía sau truyền đến tiếng đóng cửa, Cương tức giận rời đi.

Tử Dạ không cách nào khuyên bảo ta, đành len lén đưa ta đến bệnh viện kiểm tra, kết quả giác mạc của ta rất tốt, lại thích hợp với Tiêu Nhân, quyết định ba ngày sau tiến hành cấy ghép.

“Tiểu Quân, người thật sự...”

“Người đừng nói cho hần nha, cứ nói là... một người bị bệnh nan y cho hần, ha ha, ta sợ hần không nhận.”

“Người biết không? Người cười trông rất gượng gạo.” Giọng nói đầy thương tâm của Tử Dạ vang lên.

“Đâu mà... người thấy ta không thể nhìn thấy nên bắt nạt ta hả?”

Nằm trên giường bệnh, trong lòng ta có vô số cảm giác khó tả đan xen lẫn nhau, có chút cô đơn, rồi lại có chút vui sướng. Ba ngày nay ta đã làm rất nhiều chuyện, bởi vì Tử Dạ sợ ta không cách nào lưu lại các chuyện, cho nên đã mua cho ta một cái máy ghi âm và dạy ta cách sử dụng. Ta liền dùng cái máy ghi âm nhỏ này lưu lại rất nhiều thứ, cả những việc mà ta không thể nào nói với bọn họ, thật sự là ta rất vui.

“Tiểu Quân.” Tử Dạ len lén chạy tới thăm ta.

“Sao người lại tới đây?” Tử Dạ xuất hiện đã đuổi đi một chút cô đơn trong lòng ta.

“Lo cho người nên đến thăm người chứ sao.”

“Người coi chừng bị bọn hần nhìn thấy, rất phiền toái... hay là người giúp ta đi thăm Nhân... Tiêu Nhân đi.”

“Thật không hiểu nổi người, tại sao người lại muốn một mình gánh chịu tất cả? Không mệt sao? Ta không thể chia sẻ với người được ư? Bây giờ người cứu Nhân như thế, nhưng lại không cho hần biết, tại sao?”

“Tử Dạ, ta biết người rất tốt với ta, nhưng mà... ta đã nói rồi, nếu như nhất định phải có người bất hạnh, vậy thì hãy để ta gánh chịu bất hạnh đó. Ta biết ta không phải là thần, nhưng ta muốn cố hết sức để các người được hạnh phúc, mặc kệ là do ta muốn báo ơn hay là vì nguyên nhân khác. Ta cũng rất cảm ơn các người, các người đã cho ta quãng thời gian hạnh phúc nhất mà ta chưa từng dám ước mơ...”

“Nhưng người làm thế, ta sẽ rất đau buồn.”

“Không sao đâu, người đi thăm Tiêu Nhân đi, đi lâu như vậy, bọn họ không tìm được người sẽ nghi ngờ đó.”

“Tiểu Quân, nếu như có thể... ta hy vọng...” Tử Dạ lấp bắp nói: “ta có thể... thay thế Nhân... ta sẽ quý trọng người...”

“...” Ta bị lời tỏ tình của Tử Dạ làm cho rung động.

“Cảm ơn...”

“Ta đi trước, người cố gắng nghỉ ngơi đi.”

“Phẫu thuật rất thành công, ta nghĩ khả năng quý công tử hồi phục như cũ là rất lớn.” Bác sĩ vui mừng từ phòng phẫu thuật đi ra, kết thúc ca phẫu thuật thay giác mạc cho Tiêu Nhân.

“Cảm ơn người rất nhiều,” Tiêu lão gia thở phào nhẹ nhõm, xoay người nói với Tử Dạ, “Tử Dạ, thật sự cảm ơn người rất nhiều.”

“Ta ta.... lão gia... đừng khách khí...” Tử Dạ xấu hổ không biết nói gì cho phải.

Trở về nhà Tử Dạ, ta uể oải ngủ thiếp đi, trong lòng nghĩ đến một vài chuyện vui vẻ để ngăn chặn nỗi thống khổ của bản thân, cứ như vậy làm cho ta rất nhanh vào giấc ngủ ngon lành.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng một cái đã ba tuần, hai mắt của Nhân ca ca rốt cục cũng có thể nhìn thấy ánh sáng một lần nữa, lúc Tử Dạ thông báo cho ta biết, ta đã kích động đến mức chảy cả nước mắt.

“Tiểu Quân đừng khóc, người khóc trông rất xấu a~.” Tử Dạ ôn nhu lau nước mắt cho ta, lại còn vui vẻ mà trêu chọc ta nữa.

“Người cứ giễu cợt đi, ta vui mà, không nhịn được...” Ta bất mãn nói.

“Tháng sau Nhân sẽ kết hôn.” Tử Dạ đột nhiên mở miệng.

“... Cùng với Lâm Nguyệt....”

“Không phải, Lâm Nguyệt đã không thể kết hôn với Nhân nữa, bởi vì tai nạn làm nàng liệt, không những thế nàng còn trở nên ngu ngốc.”

“Vậy...” Ta kinh ngạc hỏi, “Tiêu Nhân... với...”

“Con gái thứ hai của Lâm gia, Lâm Dạ.”

“...Ồ... chúc mừng... hần... rồi...” Ta cố gắng mỉm cười nhưng có lẽ không dễ coi lắm.

“Tiểu Quân...”

“Ta muốn ngủ một giấc, được không?” Cuối cùng ta đã lựa chọn cách trốn tránh.

Cont...

26. Chương 26

Hôn lễ của Nhân ca ca và Lâm Dạ cuối cùng cũng cử hành, trong giáo đường tề tុ rất nhiều các doanh nhân, phóng viên báo chí... Cho dù ta không nhìn thấy, cũng không ở đó, nhưng ta có thể tưởng tượng ra khung cảnh động lòng người đó, cô dâu thì thẹn thùng vui sướng, còn chú rể thì rạng rỡ vui vẻ.

Tựa như một ngày hội, mọi người cùng nhau vui sướng, nhưng tại sao trái tim ta lại đau khổ như vậy, “Người có còn nhớ ta không? Nhân ca ca, chắc là không rồi?” Ta trong lòng nhẹ giọng hỏi hần, “Người nghe được sao?” Thanh âm tha thiết bị chôn vùi trong lòng, cũng bị chôn vùi trong tiếng cười đùa của mọi người.

Ta lần mò lấy cái máy ghi âm, đột nhiên ta có rất nhiều chuyện muốn nói với Nhân ca ca. Đầu tiên là muốn chúc hần hạnh phúc, rốt cục hần cũng có một gia đình đầm ấm, sau này sẽ có sự nghiệp thành công, còn có những đứa con đáng yêu. Sau đó ta muốn nói cho hần biết ta rất nhớ hần, cảm ơn hần, vô luận quãng thời gian đó đối với hần chỉ là thi xá, là trò chơi mới lạ hay thực tâm yêu say đắm, thì đối với ta, quãng thời gian đó là đẹp nhất, vì chút hạnh phúc xa xỉ như vậy, ta nguyện ý dùng tất cả để đánh đổi lại, mà ta cũng đã nỗ lực hết sức rồi. Cuối cùng ta chỉ có một nguyện vọng duy nhất, đó là hần có thể tin tưởng ta, nhớ về ta.

Bất tri bất giác đã ghi âm, ta ấn nút dừng lại rồi vô lực ngã vào giường, mơ màng thiếp đi. Trong thế giới tối đen như vậy có một tia sáng mơ hồ hấp dẫn ta, ta liều mạng cố gắng đến gần nó, bắt lấy nó... thẳng đến khi một cánh tay ôn nhu vươn tới trước mặt ta... ta lấy bảo vật duy nhất của mình để làm thù lao, chỉ vì có thể tới gần ánh sáng ấm áp này một chút... có phải ta rất tham đúng không?

Ánh sáng không ngừng lan tỏa làm ta cơ hồ không mở nổi mắt, một luồng khí ấm áp bao trùm lấy thân thể lạnh lẽo như băng của ta... Ta nghĩ ta có thể ôm chặt lấy giấc mộng của ta, vì vậy mà ta cố thử mở mắt ra để xem rõ ràng thế giới trong mộng này.

Đột nhiên, có một sức mạnh mà ta không cách nào khách cự được đẩy ta ngã xuống... Ta giãy dụa cố gắng nắm được cánh tay ôn nhu kia... Rốt cục, ta thất bại rơi xuống, càng rơi càng sâu, càng lạnh hơn, ngay cả tia sáng ấm áp kia cũng biến mất, chỉ còn chút kỷ niệm như ảo mộng mà ta cố gắng bảo vệ.

“Tiểu Quân... ngủ thì phải đắp chăn lại chứ... coi chừng bị lạnh đó...” Giọng nói mơ hồ từ xa truyền lại.

“Tử... Dạ...” Ta mơ màng kêu lên, thì ra chỉ là nằm mơ...

“Nằm như vậy sẽ lạnh đó.” Tử Dạ lấy chăn quăn lấy ta.

“Tử Dạ.” Ta có chút giãy dụa, “Ta không muốn ngủ nữa, người có thể đưa ta đi đến một nơi này không?”

“Nhưng mà... bây giờ trời đã khuya lắm rồi.”

“Ta... muốn đi... xem một chút...”

“... Được rồi!”

Gió đêm trên đỉnh núi lạnh hơn so với trong thành phố nhiều, Tử Dạ vốn muốn ở cạnh bên ta, nhưng lại bị ta từ chối, ta muốn một mình hưởng thụ cái nơi xinh đẹp này một lần nữa, để có thể nhớ về thời khắc hạnh phúc nhất cuộc đời ta.

Quỳ gối trên cỏ, cẩn thận vuốt ve chúng, những lá cỏ nhẹ nhàng ôm ái cọ xát vào tay như muốn an ủi ta.

“Ta rất thỏa mãn...” Ta thăm thì với thăm cỏ xanh kia, “Cho dù chỉ có một giây hạnh phúc đó, ta cũng đã thỏa mãn rồi.”

Tử Dạ đứng ở xa nhìn ta, im lặng không nói câu nào, mặc dù ta đã từ chối hần, nhưng hần vẫn lo lắng cho ta, cho nên không thể làm gì khác hơn đành đứng từ xa nhìn ta.

Ta chạy vòng quanh trên cỏ, trong miệng không nhin được mà kêu to: “Chúc người hạnh phúc, Nhân ca ca, ta chúc người mãi mãi hạnh phúc...” Từng giọt lệ không kiềm nén được mà lăn dài trên gò má.

“Ha ha...” Chạy một rồi ta liền nằm lăn ra đất cười to.

Cả đêm, ta cứ như vậy, lúc hét lên, lúc lại cười, thì thoảng lại khóc lớn, có khi lại thì thảo tự lẩm bẩm...

Thẳng đến khi ta mệt mỏi nằm ngã vào cỏ... Lúc này đây, ta không còn chảy lệ được nữa. Tử Dạ đau lòng nhìn ta như người điên, cũng không dám đến quấy rầy ta, hẳn biết trong quá khứ ta đau khổ đến mức nào, giờ lại còn cố ép bản thân không được nghĩ đến Nhân, phải cố gắng mỉm cười để không làm phiền đến hẳn. Khi bọn họ sống cuộc sống hôn nhân hạnh phúc, ta lại ép chính mình không được để ý đến, không được đau lòng, cuối cùng còn ép mình phải thực lòng mà chúc bọn họ hạnh phúc.

Thật muốn người đang tựa vào lòng hẳn cười vui vẻ là ta, ta cũng không muốn cái gì gọi là áo cơm không lo, tiền tài bạc triệu cũng chỉ là đồ bỏ, ta chỉ muốn ở bên Nhân ca ca, cho dù là hai bàn tay trắng... Nhưng ta không có cách nào ích kỷ như vậy, ta muốn Nhân vui vẻ, hẳn sẽ có một gia đình đầm ấm, tràn đầy khát vọng, có sự nghiệp vẻ vang... Ta không muốn hẳn vì ta mà mất tất cả nên ta chỉ có thể thay đổi phương thức ở bên hẳn.... vĩnh viễn không xa rời nhau.

Đột nhiên, ta phát hiện mình đã không còn chút lưu luyến nào cuộc đời này nữa. Trước kia, mặc kệ bất hạnh đến mức nào, ta cũng cố gắng giãy dụa để sinh tồn, ta cảm giác ta không thể cứ thế mà chết đi, bởi vì dường như ta còn rất nhiều chuyện chưa làm...

Đến giờ phút này, cảm giác đã không còn tồn tại nữa. Chẳng lẽ, ý nghĩa sinh tồn của ta đã hoàn thành rồi sao? Ta bắt đầu hồi tưởng lại tất cả quá khứ... chỉ có hắc ám và lạnh lẽo. Bị coi như đồ vật tùy ý người khác mua đi bán lại, bị trở thành một quân cờ hy sinh... vô luận chuyện gì xảy ra, cuối cùng người chịu thương tổn cũng chỉ có ta... vĩnh viễn không được người mình yêu mến coi trọng, tất cả chỉ là ít hay nhiều thương tổn mà thôi.

Rốt cục đã không còn gì lưu luyến nữa, đối với Tử Dạ, ta chỉ có thể nói lời xin lỗi hẳn, trái tim ta đã thuộc về Nhân, cho nên tất cả những gì Tử Dạ làm cho ta, ta chỉ có thể coi như không thấy, mà ta cũng không xứng với hẳn...

Gió núi Từ Lai ung dung tự tại, xin người đưa ta đi, thế giới này kỳ thật chỉ là một cái ****g giam khổng lồ, thân ta trong đó, không có được một ngày tự do, xin các người mang ta rời xa thế giới này, ta đã không chịu nổi bất cứ tổn thương nào nữa rồi, có lẽ ta rời đi mới là kết quả tốt nhất...

“Tiểu Quân!!! Tiểu Quân!!!” Tử Dạ phát hiện ta hành động có chút khác thường, vội vàng gọi ta, nhưng giờ phút này ta đã hoàn toàn đắm chìm vào thế giới riêng, chậm rãi đi về phía vách đá...

“Tiểu Quân, dừng!!!” Tử Dạ đột nhiên rõ ràng, hoảng sợ hét lên chạy về phía ta...

Nhưng tất cả cũng không còn kịp nữa rồi...

Cont...

27. Chương 27

Ân ái trôi qua, Nhân cùng Lâm Dạ chìm dần vào mộng đẹp... nhưng đang ngủ, Tiêu Nhân đột nhiên run rẩy, bừng tỉnh mở mắt ra, hai mắt đột nhiên chảy lệ... Tại sao? Hẳn xoa ngực mình, cảm thụ tiếng trống ngực hỗn loạn.

“Nhân, chưa ngủ sao?” Lâm Dạ ân cần hỏi, dùng ánh mắt sùng bái chăm chú nhìn vào nam nhân làm bạn cả đời với nàng.

“Không có gì, mệt thì mau ngủ đi.” Tiêu Nhân ôn nhu nói với thê tử xinh đẹp của mình, rồi lại nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Dạ.

“Tiểu Quân!!!!” Một tiếng hét tuyệt vọng như một bệnh nhân tâm thần vang lên giữa vách núi, nhưng thanh âm động lòng người kia cũng không trả lời lại nữa.

“Tại sao, tại sao? Tại sao ngươi lại làm vậy?” Tử Dạ thống khổ lắm lắm không ngừng.

Từ đây về sau, Tử Dạ hoàn toàn biến mất!

Ba năm sau

Một lần nữa bước chân về mảnh đất thương tâm này, thành phố đã biến đổi trở nên vô cùng xa lạ.

Ba năm qua, Tử Dạ mang theo máy ghi âm của Tiểu Quân đi khắp nơi du lãm. Đến mỗi một nơi, hấn đều ghi lại tâm tình cùng cảm thụ của bản thân, giống như đang nói chuyện với Tiểu Quân vậy. Dường như có đôi mắt của một nam hài đáng yêu đang sáng ngời lên, khuôn mặt mang theo nụ cười hạnh phúc đang nhìn hấn, nghe hấn nói những hiểu biết về nơi đây...

“Đình đoong...” Tử Dạ ấn chuông cửa Tiêu gia.

“Xin hỏi ngài là?”

“Vương Tử Dạ!”

“Tử Dạ tiên sinh?” Người làm thuê kinh ngạc kêu lên.

“Tử Dạ!” Đang đùa với đứa con một tuổi của mình, Tiêu Nhân vừa nghe Tử Dạ đã mất tích từ lâu xuất hiện, liền kích động chạy tới cửa.

“Lâu rồi không gặp!”

“Mau vào đi, đứng đó làm gì?”

“Không được, là Tiểu Quân nhờ ta mang cho người một thứ...” Tử Dạ đem cái đĩa CD đặt vào tay Tiêu Nhân, “Muốn gặp hấn, người hãy đến nơi mà hấn không bao giờ quên.”

“Tử Dạ...” Tiêu Nhân vội vàng gọi Tử Dạ đang xoay người rời đi, “Hấn... sống tốt chứ?...”

“... Ta nghĩ Tiểu Quân nếu biết người còn quan tâm đến hấn... hấn... nhất định sẽ rất vui...”

Tiêu Nhân cầm đĩa CD mang vào phòng ngủ, từ chối tất cả mọi người đến làm phiền.

“Nhân ca ca, có rất nhiều điều ta không biết nên nói với người như thế nào...”

Tiêu Nhân nghe giọng nói vang lên trong đĩa CD, bắt giắc nước mắt lại chảy xuống, thì ra Tiểu Quân có nhiều tâm sự như vậy, thế mà hấn không biết...

Cả một đêm, Tiêu Nhân không cách nào ngủ được...

“Tử Dạ...” Sáng sớm Tiêu Nhân đã gọi điện thoại cho Tử Dạ, “Tử Dạ... ta muốn gặp hấn... được không?”

“Ha ha, đương nhiên là được, ta nghĩ... Tiểu Quân cũng rất muốn gặp người.”

“Vậy... người giúp ta hẹn...”

“Không cần, người tự đi tìm hấn đi, hấn sẽ ở nơi mà hấn yêu nhất để đợi người.” Trong giọng nói của Tử Dạ tràn đầy cô đơn, “Kỳ thật hấn vẫn đang đợi người, đã đợi lâu lắm rồi.”

“Tử Dạ! Tử Dạ...” Tiêu Nhân liên tục gọi tên Tử Dạ, hy vọng hấn có thể cho mình một đáp án chính xác, nhưng đầu kia của điện thoại chỉ truyền đến tiếng tí tí.

Lái xe đi vòng quanh, Tiêu Nhân cố gắng nhớ lại tất cả về Tiểu Quân, muốn tìm nơi Tiểu Quân yêu nhất. Nhưng đến nơi nào cũng thất vọng mà rời đi.

Đỗ xe vào ven đường, cả buổi sáng Tiêu Nhân không có chút thu hoạch gì...

“Reng...”

“Ai vậy?”

“Là ta.” Thì ra là Lâm Dạ.

“Dạ, hôm nay ta không về ăn cơm đâu, người cùng Dật Dật ăn trước đi.”

“Ta biết, ta chỉ muốn nói với người... lần đầu tiên được tổ tình vốn là nơi mọi người cả đời không quên... đi tìm hấn đi...”

“Dạ, người...”

“Ta cũng biết hết rồi, đi đi, ta chờ người về nhà ăn cơm tối.”

Bình tĩnh đại ngộ, Tiêu Nhân nhanh chóng lái xe lên núi, nơi này từng thuộc về hắn và Tiểu Quân, chắc hẳn Tiểu Quân đang chờ hắn ở đó.

“Người đã đến.” Tử Dạ đứng ở vách núi vừa thấy Tiêu Nhân xuất hiện, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười nhạt, “Lại làm cho Tiểu Quân chờ người rồi.”

“... Hắn... đâu?” Tiêu Nhân sốt ruột hỏi.

“Cầm.” Tử Dạ đem một bó hoa bách hợp trắng tinh khiết đặt vào trong tay Tiêu Nhân, “Đưa cho hắn.”

“Được, hắn ở đâu? Tại sao ta không thấy?”

“Kia kia.”

Tiêu Nhân nhìn theo hướng ngón tay của Tử Dạ... nhưng không thấy bóng dáng của Tiểu Quân... chỉ có một tấm bia mộ lạnh như băng đặt ở đó...

“Xin lỗi... ta đã tới muộn... ta nợ người sẽ phải trả như thế nào đây? Người có thể nói cho ta biết không?”

Tử Dạ lặng lẽ rời đi... “Tiểu Quân, chúng ta sẽ đi đâu tiếp đây?” Nhìn máy ghi âm nhỏ trong tay, Tử Dạ mỉm cười đầy ôn nhu!

~HOÀN

~Bằng Tiêu: oaoaoa, đừng có a lô xô đập ta à nha, kết vậy là do tác giả, 0a0a0a ko phải ta, không liên quan đến ta 0a0a0a0a.....

VỆ SĨ!!! HELP

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-chi-cach-hanh-phuc-co-mot-buoc>